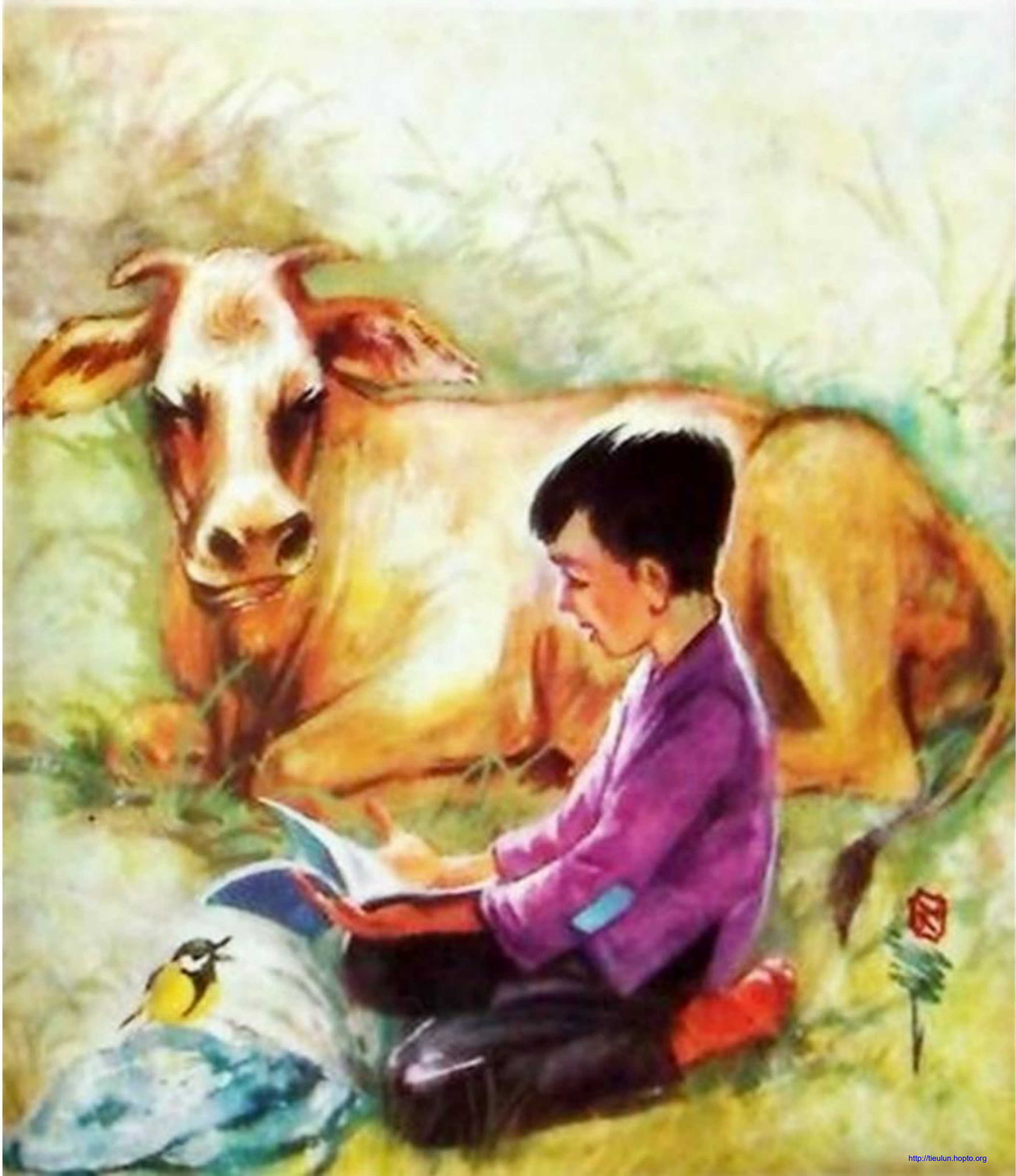

Số 151

Tuổi Hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

Số 151

NGÀY 15 THÁNG 4
1974

CHỦ NHIỆM :
CHÂN-TÍN

CHỦ-BÚT :
NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
CHÂN-HIỆP

QUẢN-LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU

Tạp - Chí TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 600đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 640đ
Giá ủng hộ 700đ trở lên.

Thư từ bài vở gửi :
CHÂN-HIỆP

Bưu - phiếu, Chi - phiếu và
hiện-kim xin đề :
Quản - lý **VÕ-VĂN-HỮU**

Tòa - soạn : 38, Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ.T. 99.034

● Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

TRONG ĐÔNG DẠCH VẬN T. LONG

Một cuộc chiến tranh **NGUYỄN THAI HẢI** 3

Mộng ước học trò **KIM HAI** 9

Huy chương vàng cuối năm
HUỲNH THỊ PHƯƠNG THẢO 18

Một phía sương mù **ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN** 24

Bé Mai Côn (tranh) **HƯƠNG DƯƠNG** 27

Em bé đánh giày **THU LAN** 35

Hoa nở trong vườn chiêm bao (thơ)
BAN BỘI BÔNG 45

Tuổi Hoa lai rai **H.Đ.C.** 46

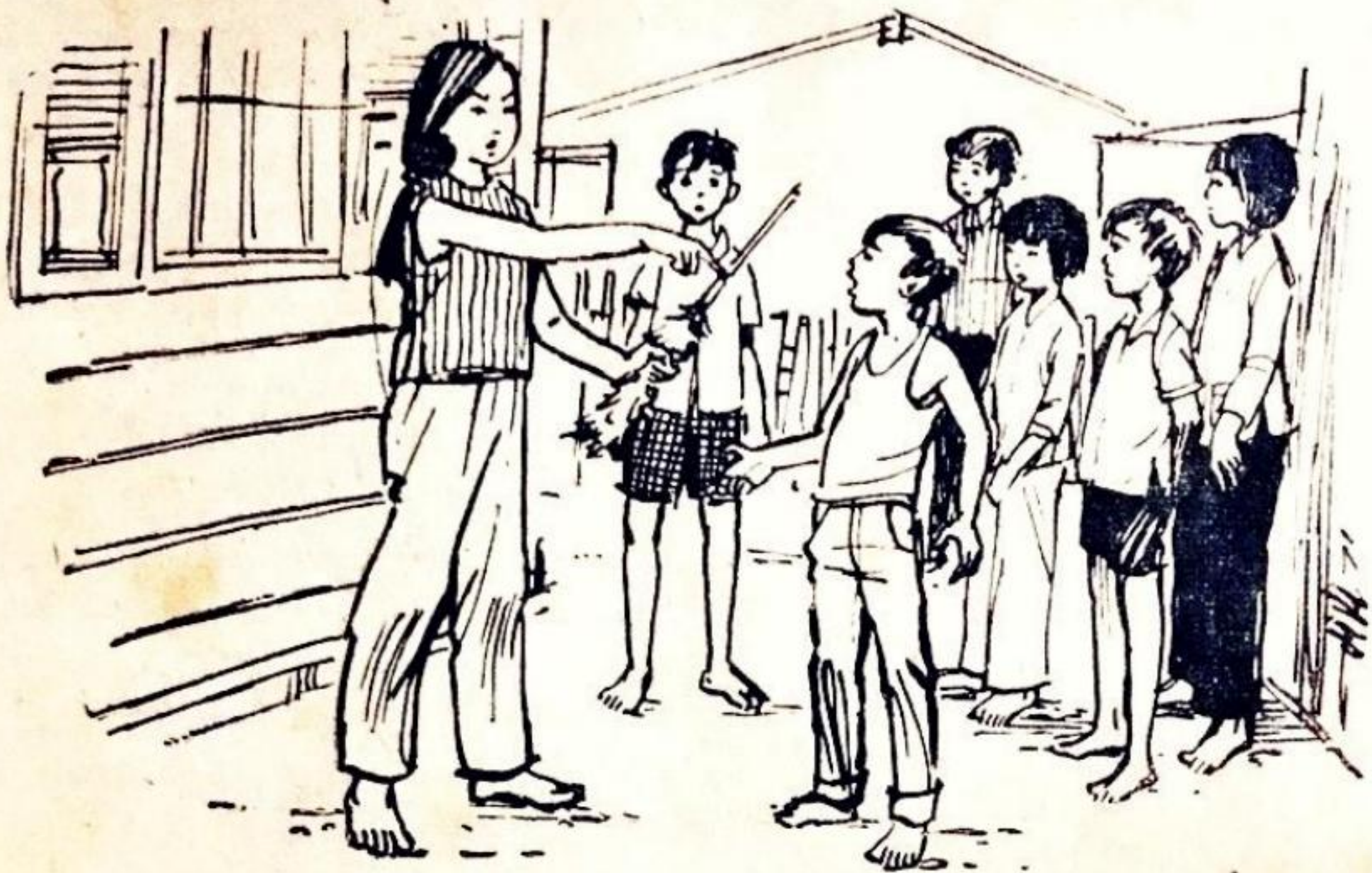
ĐỒNG CỎ NÓN :

Khởi mơ (thơ) **NGUYỄN THỊ LINH THUY** 51

Lá cây xanh **ĐOÀN PHƯƠNG MAI** 52

Viết cho bút máy **THUY NHI** 56

Tranh bìa : Bờ Ơ Bơ Huyền Bơ của **VI VI**

Một cuộc chiến tranh

Hôm ấy là một ngày nghỉ. Trời buổi sáng thật trong và xanh. Gió nhẹ và không gian thì thật vắng lặng. Bố mẹ Ngọc vừa đi khỏi, chị em Ngọc cũng bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Chị Châu lo lau chùi bộ lư đồng. Con Bích, con Giang phụ Ngọc giặt một chậu quần áo đầy. Con Dung quét nhà. Anh Triều nằm khẽnh trên di văng cùng bọn thằng Phi, thằng Khôi, con Di, bé Văn xem báo, đọc truyện tranh...

Cái máy thu băng phát ra giọng của một ca sĩ trong bản « Hương chiều » :

— Chiều ơi ! Lúc chiều về nhạt bóng nương khai...

Con Dung hứng chí hát theo :

— Chiều ơi ! Lúc chiều về...

Vừa hát, con bé vừa liếc anh Triều mà cười mỉm. Chẳng may đúng lúc ấy anh Triều cũng đưa mắt nhìn nó. Thế là hồn mắt gặp nhau, thẹn thùng chẳng nói một câu. Mặt con Dung hơi tái đi trong lúc mặt anh Triều ửng đỏ dần. Anh chống tay ngồi dậy quát :

— A ! Cái con bé này lão nhỉ ?
Mầy dám trêu tao đấy phải không ?

— O ! Em trêu anh cái gì ?

Con Dung vờ ngây thơ hỏi. Anh Triều nói một mạch :

— Không trêu hở ? Không trêu thế sao mầy vừa hát « Chiều ơi

Lúc chiều về... », mây vừa liếc nhìn tao? Mây tưởng tao ngu ngốc đến độ không biết rằng mây đọc trại tên tao. Triều thành Chiều hay sao? Mây muốn trả thù tao cái vụ tao mách mẹ mây an vụng khoai chiều hôm nọ chứ gì?

Con Dung bị anh Triều nói trúng tim đen, nhưng con bé vẫn cố biện hộ:

— Anh nghĩ thế chứ, em mà có trêu anh cho...

— Thôi! Tao chán những lời thề của mây lắm rồi. Mây hèn lắm! Có làm có chịu mới là anh hùng. Đâu nào? Mây có dám đứng ưỡn ngực ra mà nhận không nào? Mây nhận, tao mới phục. Còn không, mây chỉ là một thứ... một thứ... con giun thôi... con giun ạ.

Con Dung bị anh Triều gọi là «con giun» thì tự nhiên hết cả sợ, đến lượt nó đỏ mặt. Nó đứng chống nạnh ngang nhiên đáp:

— Ừ đấy! «tui» réo tên anh đấy! Tức không?

Rồi nó cất tiếng:

— Chiều ơi! Lúc chiều về mẹ đánh ba roi...

Anh Triều nhảy xổ xuống khỏi đi văng, chồm về phía con Dung định trừng trị nó một trận. Nhưng con bé đã nhanh chân lặn ra ngoài sân. Tiếng nó văng vẳng:

— Chiều ơi! Lúc chiều về mẹ đánh ba roi...

Giọng hát của người ca sĩ trong máy thu băng cũng vừa trở lại đoạn « Chiều ơi! Lúc chiều về... », Anh Triều trừng trị con Dung không được, quay ra trừng trị cái

máy thu băng. Anh nhấn nút tắt cụp một cái.

Thế là có một màn cãi nhau chỉ chóc giữa anh với chị Châu.

Chị Châu kêu:

— Cái thằng này hay chữa? Ai cho mây tát máy đấy? Không nghe thì để người khác nghe chứ!

Anh Triều phùng má cãi:

— Chứ chị không nghe cái máy nó réo tên em đó sao?

— Cái máy nó réo tên mây? Chỉ được cái bộ giận cá chém thớt. Con Dung đấy, sao mây không giới bắt nó im mồm đi?

Con Dung thập thò ngoài cửa đồ dầu vào lửa:

— Anh « Chiều ơi » ời ời, cái máy thu băng đáng ghét quá anh nhỉ?

Cơn giận kéo đến, anh Triều phóng thẳng ra ngoài sân, miệng quát:

— Tao mà bắt được mây thì mây như đon với tao, con giun ạ.

Tiếng chân anh đuổi bắt con Dung nghe rầm rập.

Chị Châu kêu lên:

— Này, tao bảo cho chúng mây biết. Không phải bố mẹ đi vắng rồi anh em chúng mây muốn làm gì thì làm đâu đấy nghe! Chúng mây phải biết nề mặt tao chứ!

Anh Triều rượt bắt con Dung vô hiệu quả vừa trở vào nhà. Anh vừa thở hồn hèn vừa nói với chị Châu:

— Chị bảo nề mặt chị ấy hở? Chị có giỏi chị dạy con Dung xem có được không?

Chị Châu cười:

— Gớm! Xem cái mặt mây kia!

Làm gì mà dữ vậy ? Nó trên mây có thể mà đã làm như sắp có bão chánh rồi không bằng.

— Chứ chi nghĩ coi, không tức sao được. Bây giờ thì dụ em cứ gọi tên chi ra mà trên, chi có tức không ?

— ... ?

— Chẳng hạn như em kêu chi là... là... trâu ơi ta bảo trâu này... trâu ra ngoài ruộng...

Anh Triều chưa dứt câu, chị Châu đã nổi giận bừng bừng. Chi xắn tới phía anh Triều :

— Nói thế ra nãy giờ mây trên tao thật đấy phải không ? Thằng ranh ?

Anh Triều lùi lũi vì chị Châu vờ được cái chổi lông gà. Anh nói :

— Em trên chi hỏi nào ? Tại chi la em, em mới... thí dụ vậy mà...

— Thí dụ ! Mây thí dụ thế mà nghe được đấy hử ?

— Chứ chi bảo phải thí dụ thế nào ?

— Không có thí dụ gì hết !

— Chi chỉ được cái nước bênh con Dung !

— Tao không bênh đứa nào hết !

— Chi bênh !

— Tao không bênh !

— Chi bênh !

Chị Châu hết dần được, cầm chổi lông gà quất anh Triều một cái. Anh né tránh rồi chạy thẳng ra ngoài sân. Sau đó, anh đứng chắp tay sau lưng ra dáng nhàn nhã lắm, miệng ngậm nga :

— Trâu ơi ta bảo trâu này

Trâu ra ngoài ruộng trâu cày với ta

Chị Châu biết khó mà bắt được ông em trời đánh. Giận quá không biết tính sao, chi đóng phích cửa lại, nhốt anh Triều ở ngoài sân cho bỏ ghét.

Cửa vừa đóng, bọn thằng Phi, thằng Khôi đã kêu ầm lên :

— Chi hai ! Tối om thế làm sao tụi em coi truyện được ?

Chị Châu trút cơn giận vào bọn trẻ :

— Không coi được thì dẹp đi ! Khỏi xem với xiếc gì nữa.

Thằng Khôi cãi :

— Chi này kỳ không ? Tụi em làm gì chi mà chi cấm tụi em xem truyện ?

Chị Châu lên giọng :

— Ừ đấy ! Tao kỳ như vậy đấy ! Có tức thì ra sân với anh ba của chúng mày. Ngoài ấy sáng sủa, tha hồ cho chúng mày đọc truyện với xem sách.

Thằng Phi bắm thằng Khôi, rồi con Di, bé Văn. Cả lũ cùng rời khỏi đi vắng, tiến ra phía cửa :

— Ra thì ra. Sợ gì !

Chị Châu mở cửa, tổng khứ từng đứa ra ngoài sân. Chi nói với anh Triều :

— Tao giao mấy cái cửa nọ này cho mày đấy ! Mày lo liệu cho chúng nó thế nào thì lo.

Con Dung bị kẹt ngoài sân nãy giờ, thừa cơ hội len vào nhà được. Chị Châu ra lệnh cho nó :

— Mày đi đóng hết các cửa nẻo vào nhà cho tao !

Sau đó, chi bước đến bên cửa sổ, tuyên chiến với anh Triều :

— Tao bảo cho mày biết : trưa nay, ai có thân nấy lo cơm nước.

Anh Triều đáp :

— Được ! Chi muốn sao cũng được ! « Tui » khỏi ngán !

Ồi ! Chiến tranh thế là đã bùng nổ Hai phe lâm trận với thành phần thất heng hậu : phe con gái : chị Châu, con Dung, Ngọc, con Bích, con Giang tuy không tham dự với tính cách chính thức, nhưng lờ ở trong nhà nên đành làm đồng minh với chị Châu và con Dung ; phe bên kia : anh Triều cầm đầu bốn đứa nhóc : Phi, Khôi, Di, Văn.

HÀ I phe nhìn nhau qua cửa sổ. Bọn Ngọc vừa giặt giũ xong, lên nhập bọn với chị Châu, con Dung. Năm chi em ngồi năm chiếc ghế kê quanh cửa sổ.

Phe bên kia cũng đã bố trí xong. Anh Triều đi chuyển chiếc ghế xích đu từ trên hiên xuống gốc cây trượng cá đối diện với cửa sổ. Năm anh em ngồi trên ấy.

Anh Triều mở màn một cuộc đấu khẩu :

— Ồi giới ơi ! Xem kia ! Chia rẽ thế kia mà đòi « đánh nhau » với

người ta ! Năm người ngồi riêng rẽ năm ghế, đúng là « xối thịt » !

Con Dung :

— Anh phải biết người ta là Ngũ Long công chúa ! Ai thêm ngồi năm người một chỗ như « cùng đình khố rách » thế kia ?

— Cùng đình khố rách cũng được ! Cũng còn hơn đồ... giun dế !

— Chiều ơi ! Lúc chiều về...

— Đồ giun dế !

— Chiều ơi !...

— ... trâu ơi...

Chị Châu giận tím mặt nhưng chị vẫn ra về tỉnh bơ, quay sang nói với bọn Ngọc :

— Tui mày có nghe câu này không ? Chiều chiều ra đường ngó sau, trông về quê mẹ ruột đau chín chiều... Rồi chúng mày xem trưa nay thế nào cũng có « Thằng Triều ra đứng giữa sân, trông vào nhà thấy mâm cơm mà thêm » cho xem...

Bọn Ngọc cười hí hả khoái chí lắm.

Anh Triều :

— Đây khỏi thêm ăn cơm Bộ đi mua bánh mì về ăn không được sao ?

Con Di là chúa khoái ăn bánh mì, reo lên :

— « Túng » rồi ! Mua bánh mì về ăn anh ba hé ? Bánh mì gà cho « đờ lịch »...

Thằng Phi, thằng Khôi ra bọn :

— Em hai ồ nghe anh ba !

— Mua thêm xá xí nữa anh ba à ! Cho « người ta » chết thêm một bữa...

Con Bích chu miệng :

— Ai thêm xá xị của mấy « người »

— Chứ thêm gì ?

— Thêm gì mặc xác người ta.

— Xác chết nhóm dậy ấy hở ?

Thằng Phi biết con Bích là đùa
sợ ma nhất nhà, trêu già :

— Đúng không ? Nó đó .. nó
đằng sau lưng đó...

Con Bích ngoài lại phía sau, hét
lên một tiếng. Chị Châu phải trấn
tĩnh nó. Chị chỉ thẳng vào mặt
thằng Phi :

— Ôn con im mồm đi !

Rồi chị bảo bọn Ngọc :

— Không thêm cái chầy cái cối
với chúng nó nữa, mình sửa soạn
đi làm cơm là vừa. Để coi trưa
nay ai đói cho biết !

Anh Triều đứng lên nói :

— Chị đi làm cơm bộ « tui »
không biết đi mua bánh mì cho
mấy đứa em « tui » ăn sao mà
khoe ?

Con Di nhắc :

— Mua xá xị nữa nghe anh ba !

Anh Triều gạt đầu. Bé Văn bắt
chước được hai tiếng xá xị, nó
bập bẹ :

— Ta tí... ta tí...

LÀ M món ăn xong xuôi đầu
đấy, lúc sửa soạn đặt nồi cơm lên
bếp, chị em Ngọc mới phát giác ra
một điều kinh khủng, nào nùng ai
oán như vọng cổ sáu câu : bếp
hết dầu !

Chị Châu rỗi lên hỏi :

— Làm sao bây giờ Ngọc ơi !
Bích ơi !

Ngọc bật thốt :

— Chị đưa tiền em đi mua...

— Ai cho mầy ra ngoài ấy mà
mua với bán ?

Nghe chị nói, Ngọc mới nhớ
là đang có « chiến tranh ». Trong
nhà thì toàn quyền chị em Ngọc
nhưng ngoài sân là giang sơn của
anh em anh Triều !

Chị Châu cứ nhìn hết đứa này
đến đứa kia mà hỏi :

— Làm sao đây ? Làm sao bây
giờ ? Ngọc ? Bích ? Giang ?

Bọn Ngọc chả còn biết tình sao
nữa. Nhà có hai cái bếp đun dầu
lửa, một cái đã cạn dầu từ hôm
trước, cái còn lại mới hết dầu mà
trong nhà lại không có một giọt
dầu dự trữ. Bố mẹ Ngọc vẫn bảo
chứa dầu xang trong nhà không
nên, hỏa hoạn thì khờ !

Một lúc thật lâu, năm chị em vẫn
chưa tìm ra cách giải quyết. Trong
lúc chị Châu cùng bọn con Bích,
con Giang, con Dung dần nhậu về
bữa ăn trưa thì Ngọc lò dò ra đằng
cửa sổ xem anh Triều và lũ nhóc
ăn uống thế nào.

Ồi thôi ! Cái mặt anh Triều mới
thật là thâm hại chứ ! Anh đang
đứng nhân nhó phân bua với bọn
nhóc. Anh nói :

— Tao đâu có tiếc với tụi này !
Nhưng mà bao nhiêu tiền tao để
hết trong bóp trong nhà rồi ! Túi
tao chỉ còn có trăm bạc, mua
được ổ bánh mì với hộp cà cho cả
lũ ăn đó ! Còn đòi gì nữa ?

Lũ nhóc nhao nhao lên :

— Bánh mì cà ăn tanh miệng
lắm !

— Xá xị đâu ?

— Hai ổ bánh mì gà đâu ?

Ngọc thấy tội anh Triều quá đòi
Ngọc lên tiếng :

— Anh Triều !

Nghe gọi, anh quay lại. Thấy
Ngọc, anh cầu cứu ngay :

— Khổ tao rồi Ngọc ơi ! Cho tao
vay trăm bạc đi được không ? Túi
nó đang rầy rà tao đây này...

Ngọc lắc đầu :

— Em làm gì có tiền mà cho anh
vay...

— Vậy thì mày làm ơn làm phước
còn hơn làm giàu vào lấy hộ cái
bóp của tao ra đây một tí...

Ngọc cắn tay suy nghĩ xem có
nên giúp anh Triều không ? Giúp
anh ấy thì phe anh được ăn uống
đầy đủ. Ai lại ngu ! Nhưng không
thì khổ lũ nhóc... Hay là...

Ngọc nói :

— Anh Triều này... hay là...
hay là anh xin hòa với chị Châu
đi ! Nghe !

Anh Triều lắc đầu :

— Thôi mày ơi ! Tao lỡ chọc
giận chị ấy rồi, còn lâu chị ấy
mới cho hòa...

Ngọc :

— Anh đừng sợ, thế nào chị ấy

cũng chịu mà... anh biết không,
trong này cũng chẳng hơn gì ngoài
ấy đâu...

— Sao ? Trong ấy sao ? Ăn uống
chưa ?

Ngọc kể cho anh Triều nghe mọi
việc. Nghe xong, anh cười hì hì
nói :

— Đùng là trời hại mà ! Đáng
lắm !

Ngọc hơi giận :

— Rồi bây giờ anh đứng đấy mà
cười đấy hở ? Thế nào ? Chịu hòa
không ?

— ... Chịu !

Ngọc mừng rỡ gọi chị Châu ra.
Hai phe lại nhìn nhau qua khung
cửa sổ. Ngọc trình bày tất cả nội
khố của hai phe rồi kết luận :

— Hòa là phải !

Chị Châu gật gù :

— Mày nói đúng đấy Ngọc à !
Nhưng mà tao muốn có một điều
kiện...

— Điều kiện gì chị ?

— Thắng Triều phải xin lỗi tao
cơ !

Anh Triều :

— Em chịu liền, nhưng bù lại,
chị cũng phải bắt con Dung xin
lỗi em mới được...

Chị Châu nói với con Dung :

— Mày nghe chưa ? Chịu xin lỗi
anh Triều của mày hay không ? Hay
là cứng đầu để cả nhà nhịn đói ?

Con Dung :

— Em... em chịu !

(xem trang 16)

mộng ước

học trò

□□□□□□□□□□□□□□

TÔI không dám đoán chắc là những ước mơ đầy đầy mỗi tuổi của con người là bậc thang dễ bước lên. Nhưng riêng tôi, cuộc sống, hướng đi hình như dính liền với ước mơ, mong muốn ở tuổi học trò. Tại sao vậy và tại sao tôi lại chỉ nói đến mơ mộng lãng đãng tuổi học trò. Những ước mơ đi trước hiện tại, kêu gọi tương lai, hướng định một ngã đường phải là những ước mơ từ thuở cắp sách, hoặc tiểu học hoặc bắt đầu trung học. Những mơ ước đầu đời. Đạo ấy, tôi mới là một nữ sinh của trường nữ tiểu học. Một bé gái học trò thì đúng hơn tôi mới học lớp ba. Con đường dẫn đến trường vắng im và râm mát bởi hai

hàng cây cao tàn rợp. Trường học với sân chơi khoáng dã nhưng luôn luôn đóng im trước giờ vào học cho đến khi có hồi trống thứ nhất. Trường thật sâu dung dị vào bên trong và con đường độc nhất nối liền cổng sau của trường lại rộng to và đầy bóng mát như một sân chơi. Một bên đường tiếp giáp với bức tường của Nhà Đèn, một bên là khu vườn hoang với ngôi nhà không chủ. Vườn đầy cây nhỏ mà khô khốc nên trông thưa thớt trên mặt nhưng hoang tàn dưới gốc. Tất nhiên, ngôi vườn này không phải là sân chơi lý tưởng của tụi học trò nhỏ. Chúng tôi chỉ len lỏi, chịu khó bước lên những thân cây nằm vương mắc dưới

chân đề bắt vài con bướm đem ép góp cho cô giáo, hoặc kiếm vài cây cà chua, cây rau bát ~~bát~~ hoang đem trồng vào mảnh vườn tí tẹo của lớp. Khu vườn hoang chỉ có lợi là ngăn cách học trò với tiếng động, người lớn, xe cộ. Ngày hai buổi đến trường thường thường tôi đi trễ vào buổi sáng và lại đi sớm buổi học chiều.

Giấc ngủ trưa bao giờ cũng bị áp bức nhất. Giấc ngủ nửa buổi sáng lại ngon như quả chín. Buổi trưa nắng loang loáng mặt nhựa. Đường rợp bóng cây xanh. Cổng trường chưa mở. Vài bà hàng quả ngủ gà ngủ gật. Quả ổi xanh, trái me chua cắn dở nhất, nhưng lời cô giáo giảng, lời mẹ dặn dò trước khi đến trường là bức tường mềm dẻo ngăn cản hàng quả tươi với bàn tay, chiếc miệng háo ăn tôi. Tôi mua vài cái kẹo. Kiếm một gốc cây to ngồi nhai. Ôn lại bài vở. Nhưng tôi chỉ ôn lại những bài tôi thích như Sử Ký chẳng hạn. Theo dõi những trận đánh nhau giữa quân ta và quân Tàu. Hưng đạo Vương với rợ Mông Cồ. Lòng sôi trào hùng khí. Gấp quyển sách đọc. Dựa người vào thân cây nhia ra ngoài cơn nắng hanh im lìm trên cỏ, tôi mơ ước những mơ ước đầu đời. Mơ mình là vị nữ tướng trong tay có hàng vạn quân binh, tiến quân như vũ bão, đánh tan quân giặc xâm lăng. Lúc thì ước mình trở thành bà Trưng, bà Triệu, Cô Bắc, Cô Giang. Đôi lúc, tôi bỏ quên hình thức "Liều yếu đào tơ", hát to bài

Bóng Cờ Lau đề mơ làm một Đình bộ Lĩnh tập trận giả, cỡi trâu, dẹp loạn. Những mơ ước viễn vông đó cứ tiến triển theo diễn trình lịch sử ngày xưa. Mỗi một cử chỉ, mỗi hành động, tôi cố tập sao cho bằng được phong thái tướng tượng mà cô giáo đã giảng khi nói đến các vị anh hùng dân tộc.

Lên lớp nhì, lớp nhất. Môi trường đề ngồi mơ ước không còn độc quyền ở gốc cây ngoài cổng trường mà đã lan đến những giờ giấc rảnh rỗi ở nhà. Nhiều đêm sáng trăng. Trời khuya. Sao lấp lánh xa vời qua khung cửa sổ. Nằm trên giường ngủ, lòng tôi nôn nao nghĩ đến một Huyền Trân đòi mình lấy hai châu Ô và Lý. Mình cũng ái quốc như Huyền Trân được chứ. Vai Huyền Trân được tôi đóng thăm một mình. Vài trang sử chống Pháp được mở ra tỷ mỉ đầy đủ hơn theo chương trình học. Những mơ ước mai sau của tôi thay đổi từ những nhân vật lịch sử thành những nhà Cách Mạng. Hoạt động của họ gần hơn và hấp dẫn hơn. Đôi lúc đang học bài, tôi lại ngăn người nghĩ ngợi dẫu dẫu. Rốt cuộc lại ước mình trở thành một nhà Cách Mạng với sứ mệnh cứu nước an dân, nếu đại cuộc không thành sẽ hô bốn tiếng Việt Nam muôn năm trước khi lên đoạn đầu đài.

Không phải chỉ lịch sử chi phối hết những mơ ước tràn đầy, kỳ lạ trong tôi. Vài cuốn truyện nhỏ như sách Hồng, Tâm hồn cao Thượng

hoặc những cuốn sách kiếm hiệp dày cộm lên ba me mượn của bạn về đọc cũng cho phép tôi tự biến mình thành nhân vật tương tự trong truyện lần niềm ước mơ xa vời. Những mơ ước tôi tự đặt tên là lang thang. Mà lang thang thật, hết mộng này đến mộng kia. Hết là người này đến người khác. Mơ ước xa rồi thật tế, tưởng được là thật mà vẫn biết là không thật.

Tất cả thay đổi từ khi tôi được dời trường dời bậc. Thi đậu vào Trung học trường công. Ngôi trường mới lớn và oai nghiêm. Ý nghĩ tôi cũng nghiêm trang. Niềm mơ ước ít lang thang hơn, thực tế hơn. Không còn vĩ đại như Quang Trung Hoàng Đế. Không còn vàng son như ngôi rồng ở Mê Linh. Giờ giấc học không còn như tiểu học. Bạn mới. Thầy mới. Viễn ảnh trước mắt cũng mới. Nhưng hình ảnh không phai của tháng ngày cấp sách ở tiểu học lại vương vấn nhiều nhất. Tôi nhớ đến những đứa bạn cũ bây giờ phân tán gần hết ở các trường tư thục quanh tỉnh. Tôi nhớ đến cô giáo hiền lành. Mũi cười, mắt dịu dàng của ngày treo bảng. Cô nắm tay tôi, các bạn tôi. Chúng tôi mắt rơm rớm. Có đứa khóc nức lên. Có đứa luống cuống vì xúc động ngồi sụp xuống chân cô. Không biết để làm gì. Chỉ biết là bắt đầu xa nhau thật. Máy tháng đầu, chúng tôi năng lui lại thăm cô ở trường cũ. Nhưng giờ chúng tôi nghĩ lại là những

giờ cô phải dạy học. Cô có học trò mới. Đứng ngoài sân nhìn qua cửa lớp. Chúng tôi ghen tị với những đứa học trò ấy. Hình ảnh cô giáo thiêng liêng và ám ảnh toàn vẹn đến nỗi, ước mơ của tôi từ to lớn đã thành giản dị. Tôi muốn sau này sẽ trở thành một cô giáo giống hệt cô giáo của tôi. Một cô giáo rất là hiền từ. Tôi sẽ ở mãi trong trường. Hằng tuần đưa học trò đi dạo mát. Tết đến, chúng mặc quần áo mới lại nhà chúc Tết tôi. Đứa thập thò, đứa bèn lên lấp ló sau cánh cửa. Tôi đón tiếp chúng rồi chơi với chúng suốt buổi. Tôi sẽ thăm hỏi từng gia đình học trò mình để biết mà giúp đỡ. Và lẽ dĩ nhiên, chúng phải thương tôi. Mỗi khi tôi đau yếu, chúng đến nhà thay phiên săn sóc. Bưng giùm miếng nước, rót từng chén thuốc. Để đến lại, tôi sẽ rèn luyện cho chúng trở nên những người học trò giỏi. Từ cô giáo ở trường tỉnh, tôi đi xa hơn. Tôi sẽ về những vùng quê heo lánh, nơi đó, học trò nghèo mà chất phác. Đứa áo hở bụng hở rốn. Đứa mặc quần đùi. Đứa tóc tai bù xù. Tôi giảng bài. Hàng trăm cặp mắt đen ngược lên. Những bác nhà quê gặp tôi chào hỏi kính mến. Tôi bán đời ở những vùng xa xôi cốt giáo hoá những đứa học trò quê mùa chất phác. Giấc mơ trở thành cô giáo ăn sâu trong lòng tôi đến nỗi khi viết vào những phiếu trắc nghiệm tâm lý của nhà trường, tôi đã ghi là muốn trở thành cô giáo miền quê ở câu

bởi cuối cùng dành cho dự định tương lai. Hình như trong lớp tôi chỉ có chừng vài đứa muốn trở thành cô giáo nhà quê. Đứa bạn bên cạnh đã chỏ đầu bút vào hai chữ miền quê cười bảo tôi ngốc. Tôi giận dữ đến nỗi rắc ngay cây bút mực đang cầm vào tay nó. Nhưng cơn giận tắt ngay, khi tôi ~~nhìn~~^{thấy} thấy phiếu của nó cũng ghi hai chữ cô giáo nhưng nơi đây là tên của trường cũ mà nó học. Và rồi từ đó chúng tôi trở thành đôi bạn thân cho mãi đến bây giờ. Cùng một ước mơ tôi thường tâm sự với nó. Tôi vạch chương trình làm cô giáo. Nó tưởng tượng khung cảnh lớp học. Tôi nói về những bài làm, chấm điểm trong trường tượng. Các buổi phát phần thưởng từ kỷ ức gọi lại.

Mộng làm cô giáo kéo dài được vài năm thì nhường chỗ cho trí tưởng tượng hơi lãng mạn. Đó là thời gian chúng tôi phải đọc sách đọc tiểu thuyết của tự lực văn đoàn đề thuyết trình. Thời gian của những truyện thơ Bích Câu Kỳ ngộ, những bài ca dao trữ tình. Không biết động lực nào thúc đẩy tôi ước ao sau này mình trở thành một văn sĩ. Viết văn hay như Thạch Lam, Nhất Linh. Nổi tiếng như Đoàn thị Điểm, như Khái Hưng. Tôi sẽ viết không biết bao nhiêu bài đề ca ngợi bạn bè, ca ngợi tiếng chim hót buổi sáng nắng vàng. Tôi dùng lời văn tuyệt diệu phổ diễn những nét đẹp tuyệt

trần của trời đất. Tôi viết được những ý nghĩ về mẹ tôi, ba tôi, cô giáo tôi. Mỗi lần hè đến, tôi ca tụng tiếng ve nức nở tôi đem nhớ thương, thôn thức lên trang giấy ép đầy xác phượng. Mỗi buổi khai trường, tôi sẽ viết được những câu văn hay hơn bài tập đọc Ngày khai trường của Thanh Tịnh. Mùa Xuân Mùa Đông, Mùa Thu, Mùa Hạ. Bốn mùa tôi ngợi ca. Văn tôi được mọi người ưa chuộng. Học trò truyền tay nhau đọc. Bạn bè nhìn tôi nể phục. Tôi là một nhà văn. Thế rồi tôi bắt đầu vờ vẽ bỏ nhiều thì giờ nặn nọt từng câu, từng chữ. Tôi viết đầy vào trang vở cuối cùng, vào khắp chỗ trong vở nháp. Thấy giáo có khế vào tay thời cũng chỉ là một viên gạch nhỏ nhỏ chần đường làm sao ngăn được bước chân đi sắp "thành công" của tôi chứ. Tôi không viết vào vở nữa, nhưng tôi viết dàn hàng hơn vào một tập vở 50 trang mới mua nhờ nói dối mẹ là vở đã hết.

Thật ra, nhiều khi cầm nhầm một đoạn văn nào đó trong các quyển truyện mà tôi đọc được. Nhưng điều đó có gì quan hệ đâu. Tôi nghĩ. Tài làm văn của tôi sẽ áng tất cả những hào quang của người khác. Tôi cũng đóng góp cho lớp được một bài báo trên tờ báo viết tay dán ở tường. Hơn một tuần nặn nọt sửa chữa, tôi viết được hơn hai tờ giấy học trò. Tôi gửi cho cô giáo chọn. Và cuối cùng khi tờ

báo ra mắt, bài của tôi khiêm nhường nằm ở phía trái gần cuối. Tôi đọc lại hí hửng khoe bạn. Nhưng trong thâm tâm tôi hơi tức, tức. Bài của tôi lạ hơn những gì tôi đã viết. Có nhiều đoạn mới mà tôi dò lại trong bản nháp không thấy đâu. Hình như có ai đã sửa bài mình. Tuy vậy, tôi vẫn xem đây là thắng lợi đầu tiên của mình khi bước vào nghề văn. Tôi cứ tiếp tục viết mãi và mộng ước say sưa đó của tôi không biết sẽ kéo dài

Nét vẽ điêu luyện

FLHS: PH

đến bao lâu nếu không có chuyện xảy ra. Chuyện bắt đầu từ một đứa bạn. Nó khuyên tôi nên viết bài gửi đăng báo. Một nhà văn muốn nổi tiếng thời phải đề cho mọi người khắp nơi được đọc chứ. Có lý quá. Thế là tôi lại cặm cụi biên biên xóa xóa. Tác phẩm hoàn thành được gói kỹ trong chiếc phong bì lớn xin được của bác thư ký già của trường. Tôi và đứa bạn chọn một tờ tuần báo dành cho tuổi trẻ để gửi. Ngoài phong bì tôi đề cẩn thận bài đăng báo. Một tháng

trôi qua, rồi hai tháng trôi qua. Mặc dù tôi đã kèm vào đó một bức thư xin trả lời, nhưng vẫn không thấy tăm hơi đâu cả, lại còn tốn tiền mua báo để theo dõi nữa chứ. Đợi mãi không được, tôi viết thêm một lá thư gửi cho tòa soạn. Cuối cùng đúng ba tháng đúng, tên tôi xuất hiện trên mặt báo nhưng không phải với bài gửi đăng mà với mấy lời của tòa soạn rằng bài của em còn kém, không đăng được. Mong em cố gắng. Tôi cố gắng thực, nhưng cố gắng bỏ mộng trở thành văn sĩ nổi tiếng để trở về ước mơ thành cô giáo tình lẻ.

Nhưng như cái tên đã đặt. Mộng ước lang thang của tôi không muốn giữ trí tưởng tượng của tôi ở lâu một chỗ. Một hôm trong lúc bị phạt quỳ cả lớp vì ồn ào. Tôi khám phá ra mình có khiếu vẽ quá đi mất. Tay cầm bút chì, tôi chu môi vẽ được một đầu người. Một cô con gái có mái tóc dài như tơ trời, cặp mắt to tròn, chiếc miệng đúng hình trái tim. Đứa bạn ngồi bên xuýt xoa khen đẹp và nhờ tôi vẽ giúp một hình. Nét vẽ càng ngày càng điêu luyện. Tôi chế ra đủ kiểu mặt người. Nào là tóc uốn ngắn, tóc uốn dài, tóc rẽ ngôi, tóc chải rối, tóc ngang lưng với chiếc nón, hoặc tóc lướt thướt cài hoa hồng. Thưa ấy, lớp tôi bìa vở đứa nào cũng mang một bức tranh vẽ cô gái đẹp của tôi. Tụi bạn gọi tôi là họa sĩ. Tôi là một họa sĩ. Cũng nghệ sĩ chán. Thế là tôi bằng lòng và

tưởng mình sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng thật. Nhưng ngoài cách vẽ đầu người đàn bà, tôi không vẽ gì được khác. Nhìn những bức ảnh đăng báo, có bóng đen bóng trắng. Tôi thích quá chừng. Tôi lấy một bức hình của một ca sĩ. Bức hình in trên giấy láng do một tờ báo hàng ngày làm quà tặng độc giả. Tôi đồ sớ sja những nét chính lên giấy trắng rồi nhìn theo đó để đánh bóng. Dần dần tôi học được cách kẻ ca rô trên hình nhỏ họa ra to hơn. Kẻ ra nếu treo ảnh xa xa cũng thấy giống ảnh thật phần nào. Dương dương tự đắc tôi khoái trá đem khoe cùng khắp. Một buổi chiều lăm tranh ảnh ở Ty thông tin. Tôi đến xem. Lạ thật, không có một bức tranh nào vẽ theo kiểu tôi cả. Những bức tranh đầy màu sắc và sáng tạo. Tôi trở về trong bâng khuâng. Nhưng trên đường về, tôi thấy một tiệm ảnh họa hình người. Té ra tôi đã học được cách kẻ ca rô vẽ ảnh ở tại tiệm phóng hình này. So sánh hai lối vẽ. Tôi hơi buồn. Tôi muốn học cách vẽ như họa sĩ vẽ tranh ở phòng thông tin hơn là vẽ theo lối này. Tôi năn nỉ ba tôi cho ghi tên tôi học hàm thụ vẽ. Tôi nghĩ đến ngày mình cầm cọ, nhìn phong cảnh bên ngoài, phóng tay phác họa trên khung vải. Tôi sẽ vẽ những phong cảnh tuyệt đẹp rất linh động của thiên nhiên. Một mình với cọ với vải, tôi đi khắp nơi để tìm cảm hứng. Nhưng khi ba tôi xiêu lòng định gửi tiền mua « cua » học vẽ hàm thụ cho tôi thì tôi lại quên

bằng đi vì ngày thi đã kề cận. Ước ao thi đỗ chiếm hết 99 phần trăm tư tưởng. Tôi quên mất mộng làm họa sĩ. Quên cây cọ, giá vẽ. Tôi chỉ biết học. Lo âu. Hồi hộp với kỳ thi.

Sau kỳ thi, tôi thấy mình lớn hẳn lên. Trí óc con gái bắt đầu mơ mộng hơn. Nhìn mây trôi ngoài khung cửa sổ. Nhìn trời mùa hạ xanh ngát mắt. Nhìn buổi chiều êm dịu. Nhìn đêm đầy sao lấp lánh như ngọc, lòng tôi bỗng phát xuất một mối dịu dàng, một mối mơ mộng không lời. Tôi thường đắm mình trong mối cảm xúc thật nhẹ từ giờ này qua giờ khác, quên mất ý niệm thời gian. Những vần thơ của Xuân Diệu, của Huy Cận, của Chế Lan Viên bỗng như có ma lực quyến rũ tôi vô chừng. Đón chào liền với mơ ước được sự khuyến khích bởi nhiều cảm xúc âm thầm. Tôi một lần nữa, lại mơ mình sẽ thành thi sĩ. Tôi làm thơ. Thơ làm ở bất cứ nơi nào. Làm với bất cứ một đối tượng nào. Tôi tự vẽ cho mình nét đẹp của một nhà thơ. Với lãng mạn tôi đưa ra hình ảnh tương lai, một người thơ cô đơn, để đau khổ, để tươi vui. Tôi sẽ viết nên những câu thơ ca tụng thiên nhiên, ca tụng tiếng chim hót tuyệt trần buổi sáng. Ca tụng ngày bắt đầu bằng ánh hồng trong treo dăng đông và da trời màu xanh thủy tinh. Ca tụng lời ru ầu ơ của mẹ ngái ngủ trong

giấc nửa đêm. Ca tụng nét bao dung của cha. Ca tụng lời êm ái của anh.

Những mộng ước của tôi cứ viễn du theo ngày tháng, dạo chân từ địa vực này sang địa vực khác. Đó là tôi chưa kể đến những mộng ước bất chợt trong khoảng chốc. Bất cứ ở nơi nào, chút ước ao không hiểu có vụng dại không cũng nhóm lên trong lòng tôi ngọn lửa hy vọng soi sáng tương lai. Tương lai ở đây là loại tương lai dành riêng cho tuổi trẻ, cần phải lựa chọn, cần phải tranh đấu đôi lúc cần cả thời cơ và may mắn để thành công.

Có người cứ bảo rằng mình không bao giờ mơ mộng viễn vông. Thế họ chà có lúc ước ao sau này mình sẽ là một bác sĩ, một y tá, một kỹ sư, một văn sĩ, một ca sĩ hoặc một tài

tử là gì. Mộng ước là một ưu đãi của Thượng Đế dành cho tuổi học trò của chúng ta mà. Tôi muốn nói đến những mộng ước không vướng một chút tuyệt vọng nào, thật sáng, thật đẹp.

Có người lại bảo là những ước mơ của tôi quá ngông cuồng. Nhưng thế nào là ngông cuồng nhỉ. Những ước ao của tôi có bao giờ đi ra khỏi những nhân vật, địa vị có thật ngoài đời đâu.

Có người lại nói tôi lãng mạn quá. Thật oan uổng cho tôi. Ai cũng biết dẹt cho mình một chút mộng chút mơ chứ. Có thể là tôi hơi lãng mạn tí ti. Song tôi là con gái mà. Tuổi học trò của tôi đang là tuổi hồng, tuổi ngọc. Dại gì mà tôi không lãng mạn, tưởng tượng xa xa thật tế một xíu nhỉ.

Độc giả TUỔI HOA nhớ đón đọc :

Bán Nguyệt San **NGÀN - THÔNG** /

Tờ báo GIÁO DỤC — VĂN NGHỆ — GIẢI TRÍ của HỌC SINH Việt nam

Rất TRONG SÁNG — Đầy VUI TƯƠI — Hoàn toàn XÂY DỰNG

NGÀN THÔNG ra đời nhằm đáp ứng :

Mọi NHU CẦU và KHÁT VỌNG của Tuổi Học Trò MỖI LỚN.

Chủ trương : QUYỀN ĐI

Với sự góp mặt của rất nhiều nhà văn trẻ và các cây bút Học trò. Đặc biệt, các bạn sẽ được đọc trong **NGÀN THÔNG** một truyện dài → tình cảm đặc sắc, viết đề tặng riêng cho lứa tuổi Học trò.

Bìa Offset 4 màu thật đẹp và dễ thương do VI VI đảm trách.

Số ra mắt phát hành vào ~~họ~~ tuần tháng 4-1971.

Theo tôi tuổi học trò nếu không có mơ ước xa xôi thì còn gì thần tiên thơ mộng. Ý như một người máy, không nghĩ, không lo, không thử đưa mình vào tương lai, chỉ ngày đêm cầm cúi học. Tự nhận chìm mình trong rừng chữ nghĩa mà không nhìn một lần, vạch thử một tương lai. Tôi không muốn là người học trò đó để bỏ rơi tuổi vàng của mình, lẩn đạm với tương lai của mình, như một ông già (?). Tôi không thích làm một ông già trong tuổi hoa niên.

Những mộng ước đầu đời đôi khi cũng là những gì tôi phải lựa chọn sau này. Có tốt, có xấu, có thích hợp với khả năng tôi không thì tôi cũng có thời giờ để lựa chọn, thử thách. Miến sao những ước mơ của tôi không làm hại đến sự học. Không để hồn bay cao quá đến mức không giữ lại được.

Bây giờ, tôi không muốn mình lớn thêm một chút nào nữa. Tôi cảm nhận được những mơ ước hiện tại của tôi có vẻ "khôn" hơn, "dối" hơn. Tôi lo sợ có ngày tôi không còn giữ được những ước mơ như những ước mơ tuổi học trò. Tôi yêu

một cuộc chiến tranh

(tiếp tranh 8)

Thế là tất cả cùng reo ầm lên. Chị Châu ra lệnh cho Ngọc:

— Ra mở cửa cho anh em chúng nó vào nhà!

Ra lệnh cho con Bích:

— Lấy tiền sửa soạn đi mua dầu về thối cơm!

Vời anh Triều:

— Đứng nghiêm trang khoanh tay xin lỗi tao coi!

Anh Triều tuân lệnh răm rắp. Sau đó, chị Châu bắt đền con Dung phải khoanh tay xin lỗi lại anh Triều.

Ngọc vui vẻ nói:

— Thế là dứt chiến tranh nhé!

Rồi thuận tay nhún nút mở máy thu bằng. Tiếng hát của người ca sĩ vang lên:

— Chiều ơi! Lúc chiều về...

Con Dung lém lỉnh liếc anh Triều...

NGUYỄN THÁI HẢI

những mộng ước đầu đời. Tôi mong muốn có phép lạ nào đưa tôi trở về những ngày còn nhỏ. Một hình ảnh ngày xưa. Hình ảnh của một cô bé gái học trò, cặp sách để bên hông, lưng dựa vào gốc cây bàng, miệng nhai kẹo, ngồi im lặng như một người trầm tư, ngóng ra bờ cỏ hoang phủ nắng vàng, tưởng tượng mình là một nhân vật lịch sử, hòa mình vào khung cảnh quá khứ được vẽ ra như thật trong khối óc học trò.

KIM HẢI

GIẤC MƠ THÁNG HẠ

Ngày hạ lên rồi *Mây trắng bay*
 Đồng xa giờ vắng *diện dãn cây*
 Nghe trong hương lúa *lời tâm sự*
 Cho nắng bên trời *rạng phần*
may

Ngày hạ lên rồi *vọng tiếng ru*
 Thương yêu như *nắng đuổi*
sương mù

Chim về xây tổ *trên cành gió*
 Để nhớ xa vời *một dáng thu*
 Ngày hạ lên rồi *giữa rẫy nương*
 Tròn môi em hát *giọng thiên*
đường

Chiều nay *mây trắng mờ non*
tim

Vườn sân *xanh màu đượm lay*
thương

Ngày hạ lên rồi *Lộng gió hanh*
 Bờ tre nghiêng bóng *đổ trên*
cành

Đường thôn *mấy lối ngời hoa*
trắng

Nghe bước chân về *rộn ngõ*
quanh

Ngày hạ lên rồi *Ngọt đất hoang*
 Bình yên chờ *độ nở bông vàng*

Mưa non ả chín *nhành mong nhớ*
 Bề giọt hương *đời nặng chừa*
chan

Ngày hạ lên rồi *Vọng tiếng ca*
 Trường xưa *rộn rã tiếng thơ*
ngà

Mây xanh *màu mắt đời ngày dạt*
 Sách vở em *hồng nết bướm hoa*

NGUYỄN TRUNG DƯƠNG

● NẮNG TRONG TÙY BÚT

Buổi trưa *hặm hực không lời*
 Tóc dài *dong gió gió cười lẳng*
thình

Trong khung cửa *sổ một mình*
 Nghe xa *thồn thức âm thanh*
ngút ngàn

Vội tay *giã bút trên bàn*
 Ngoài song *nắng thấp hai hàng*
nến cao

● ĐƯA ĐÁM MẶT TRỜI

Trắng tay *chi lớn cũng mòn*
 Mặt khô *giọng khản có còn gì*
đâu ?

Cúi đầu *mà nhấp giọt sầu*
 Thấp cây *nến chầy khóc màu*
áo xưa

Sáng *mעי* trời *chết cũng vừa*
 Khăn tang *sẽ đội đi đưa đám*
trời

● TRỜI XANH ĐÔI XÁM

Rơi rơi... *mấy chiếc lá vàng*
 Gió đưa *khéo rãi ngọn ngang*
lối về

Mây trời *nhuộm sắc buồn ghê*
 Soi trên *bóng nước trên lề đường*
quang

Trong yên *tĩnh một tiếng vang*
 Tim lên *cơn nhức ngõ ngang*
nước mây

● ĐÀU HÀNG

Rồi tay *đã trôi đôi tay*
 Bình yên *vô ốc dỏ say giấc nồng*
 Ốc tim *dù có như không*

Buồn vui *cũng mặc cho dòng*
thời gian

NHƯỢC MAI

HUY CHƯƠNG VÀNG *cuối năm*

● BUÝNH THỊ PHƯƠNG THẢO ●

TRONG giờ học, Giáo sư đang giảng bài mà Liên (ngồi trước mặt Thủy) cứ găm mặt xuống xem mảnh giấy gì ở học bàn, egal mắt qua, Thủy chồm lên định giật lấy nhưng thấy không tiện nên Thủy chỉ ghé mắt đọc qua. Thưa lúc giáo sư không để ý, Thủy hỏi:

— Ở mô vậy «bồ tèo»?

— Trong học bàn tao. Mày xem đi.

Liên trao miếng giấy cho Thủy rồi xây lên. Sợ có chuyện không hay, Thủy cất vội vào học, chờ chuông reo.

Tiếng chuông vừa báo hiệu giờ chơi Thủy lôi mảnh giấy ra cùng Linh chụm đầu lại đọc:

Liên,

Sao hôm qua bạn không học bài Vạn Vật? lại không làm nữ công nữa? Nhất định từ hôm nay tôi sẽ theo dõi bạn tới cùng, nếu bạn còn lười mãi, bạn sẽ biết hình phạt của tôi. Ngược lại, bạn tuân lệnh tôi hứa sẽ thưởng bạn dịch đáng.

Bạn đừng tìm hiểu tôi, chỉ nên biết đây là mặt lệnh của T.U là đủ.

Chào bạn.

T.U.

Đọc xong, Linh, Thủy nhìn nhau, Linh bảo:

— Các của chị nào ngồi chỗ Liên buổi sáng.

Thủy cãi:

— Làm sao chị ấy biết Liên không học bài Vạn Vật, không làm Nữ công?

— Thì có người theo dõi.

— Tại sao không là người ở lớp này chứ?

Cả hai đều có lý. Linh cau mày, khó hiểu, nó bảo:

— Đừng làm «rùm beng», chỉ tao, mày và Liên biết thôi.

— «Quên»

Linh bỗng đánh mạnh vào vai Thủy:

— Ê mày! sao giống mặt lênh U đồ quá?

Thủy reo:

— Đúng rồi, chắc hẳn người ấy là độc giả Tuổi Hoa, hi vọng tìm được «thủ phạm»

— Tại sao! biết bao người xem Tuổi Hoa kia mà!

Thủy cụt hứng:

— Ủ há.

Liên quay xuống:

— Tui bây bàn tính gì thế?

Linh gât:

— Sao mày cứ «tính bơ» thế kia trong khi mày là người trong cuộc?

Liên chun mũi:

— Ăn thua gì tao mày. Tao cứ đi chơi thử coi nó làm gì tao chứ!

Thủy, Linh há hốc mồm trước câu nói ngạo mạn của Liên, con nhỏ này cũng đầu thật. Liên đã bỏ ra ngoài còn lại Linh, Thủy đang rối loạn với các câu hỏi.

• • •

LINH, Thủy thả bộ trên con đường đi học về. Ngoài ô buổi chiều gió lộng thổi, hai bên đường có tiếng nói chuyện xi xào của lúa...

— Ơ hay! cái gì đập ở lưng tao vậy Linh?

Linh quay lại nhìn miếng giấy ở lưng Thủy đang bay phất phời, ôm bụng cười:

— A ha! 35 đề, đưa nào chơi tếu quá, đề tao lấy xuống cho.

Linh vừa giật miếng giấy ra thì...

— Trời đất!...

— Cái gì vậy?...

Không ai nói với ai, hai đứa cùng đứng lại đọc mấy dòng ghi phía sau miếng giấy «35 đề».

Linh, Thủy!

Hai bạn định tìm lời đố à? tôi sẽ trốn và hai bạn tìm nhé! Mình chơi ú tim vậy. Chúc hai bạn thành công!

Chào hai bạn.

T.U.

Thủy nhồi miếng giấy:

— Con khỉ! Bắt chước U đồ.

— Tại sao «nó» biết hết vậy? Mình đã giữ bí mật rồi mà!

Suy nghĩ một lúc, Linh lý luận:

— Chỉ có người nào ở lớp mình mới có thể dán trên lưng mày được. Mày cố nhớ xem này giờ có ai đập vào lưng mày không?

Thủy cố nhớ, và... chỉ có Linh thôi, chẳng lẽ... mà cũng có thể làm vì trong mặt lênh U đồ, U đồ chính là bạn cùng lớp của bọn Tuấn, Mai kia mà. Nghĩ thế, Thủy nhìn Linh dò xét rồi buộc miệng:

— Chỉ có mày vịn lưng tao hồi xuống cầu thang thôi.

Linh trố mắt:

— Rồi mày nghi tao hả? — Linh bật cười — Tao thề danh dự với mày đó, tao không là «thủ phạm».

Thủy tin lời. Hai đứa lại thức mắc. Thủy nói:

— Nếu «thủ phạm» ở lớp mình

thì nhất định phải là «tên» nào ngồi kế Liên, có thể là Thanh không?

— Không đâu mà, Thanh là Nguyễn thị Thanh tại sao nó lại bảo là T.U. Mà nhớ xem lớp mình có đứa nào tên gì mà viết tắt là T U không?

— Tao đã lục rồi, không có. Theo tao thì tao nghĩ con Thanh đó.

— Chữ của Thanh tao biết mà.

— Nó không biết nhờ người khác sao?

— Ừ nhỉ

— Thôi gác lại đi mà, tới nhà rồi. «Au revoir».

* * *

THỦY vừa bước vào lớp.

— Ờ Thủy! con Liên hôm nay lại nghỉ.

Thủy cán môi, không lâu nó sáng mắt lên:

— Chiều nay mình về 4 giờ phải không?

— «Quì».

Thủy nói khẽ:

— Mình sẽ lại nhà nó.

Linh đồng ý.

Ra khỏi cổng trường. Linh, Thủy «vọt» thật nhanh đến nhà Liên — Thủy nói:

— Hình như mẹ của Liên ngồi trong nhà.

Hai đứa cúi đầu chào

— Thưa bác có Liên ở nhà không ạ?

Bà Hai — mẹ Liên — thoáng vẻ ngạc nhiên:

— Thế hai cháu không gặp Liên?

— Thưa vâng! hôm nay Liên không đi học.

— Thế sao? hồi 12 giờ mấy có ôm cặp đi học mà.

Linh, Thủy đưa mắt hỏi nhau. Rồi lại nhìn bà Hai:

— Thưa bác, hai cháu thấy Liên nghỉ, nên đến tìm Liên ạ.

— Thế nó đi đâu kia?

Linh nháy mắt cho Thủy. Hai đứa chào bà Hai rồi bước ra Thủy bực mình:

— Sao «rút lui ngang xương» vậy «bà»?

Linh quan trọng:

— Hình như hôm qua không làm toán?

— Đúng.

Linh quả quyết:

— Thế thì tao nghĩ không sai, con Liên đã bị T U hành tội rồi

— Sao mà không nghĩ là nó «cúp cua» đi ciné. Mà quên là hôm nay chiếu phim «Chân Trời Tim» hay sao? Nó là con nhỏ đi chơi «sếp» thì để gì nó bỏ cuốn phim này mà?

Linh im lặng. Thủy đề nghị:

— Bây giờ mình về thôi, chẳng lẽ mặc áo dài ôm cặp lang thang thế này sao?

— «Quì»! nhưng 6g 30 chiều nay tao sẽ lại đây. Mình đến tìm Liên lần nữa xem. Nếu «cúp cua» thì 6 giờ nó phải về vì đó là giờ tan học.

Thủy đang học bài thì nghe tiếng gọi:

— Thủy! Thủy!

Thủy ngạc nhiên nhìn lên, Liên hiện ra lù lù trước cửa, nét mặt thều ưỡn. Không đợi Thủy hỏi, Liên nói nhanh:

— Bộ hồi chiều mày với Linh lại kếm tao đến hai lần hả?

— Ủ! sao mày biết? mà mày đi đâu vậy?

— Mẹ tao bảo. Để tao nói hết cho mày nghe.

— Khoan, vào nhà ngồi đằng hoàng đã.

Liên vừa kéo ghế ngồi vừa kể:

— Hồi trưa tao định «cúp» đi ciné, nhưng vừa đi đến tiệm sửa xe H... thì từ phía sau, không biết người nào nữa, bịt mắt tao bằng cái khăn to lắm, bất ngờ, tao chưa có phản ứng gì cả, hai tay tao lại bị trói ra đằng sau. Tao định la to nhưng người ấy nhanh nhẹn bịt miệng tao lại, hình như đó là một người con gái vì bàn tay bịt miệng tao dịu dàng ghê lắm. Nghĩ thế, tao định vùng chạy nhưng không được vì «bả» lỏi tao lên xe, tao đoán chắc xich lô máy mày ạ. Sau đó, tao được mở trói mở mắt nhưng lại bị nhốt trong căn phòng tối om, eo ơi căn phòng gì mà muỗi quá chừng, tao phải làm mỗi cho muỗi đói suốt 6 tiếng đồng hồ. Tao sợ bị bắt cóc nên khóc sướt mướt, vừa khóc vừa đập muỗi từ 1 giờ trưa đến 6 giờ chiều đèn bỗng bật sáng, tao phải nhắm mắt một hồi mới hết chói. Tao bắt gặp một phong thư dày cộm đang nằm dưới gạch, thấy tên tao, tao xé vội ra xem thì... mày biết cái gì không? — Mặt lệnh T.U đó mày. Và đó là hình phạt của tao. Tao xem thư tao hồi hận quá mày ạ. Trong bức thư ấy T.U nói đến tình mẫu tử thiêng liêng và...

Nói đến đây Liên bật khóc, nó meo meo:

— ... trong đó có kể lại một đứa

con hư hỏng sống với bà mẹ già lại mắc phải chứng bệnh tim. Cuối cùng bà chết đi khi hay tin con bà bị xe đụng vì trốn học đi rong ngoài phố. Đọc xong bức thư, tao ngồi ngơ ngẩn, thỉnh linh, cũng như lúc bị bắt, nhưng lần này chỉ bịt mắt thôi và tao được xuống xe ở đầu hẻm vào nhà tao, khi mở được chiếc khăn bịt mắt ra thì tao không còn thấy gì nữa cả. Tao đã thú tội với mẹ tao, bây giờ tao lại kể mày nghe đó.

Thủy nghe xong, đứng tần ngần như vừa đọc một câu chuyện trinh thám. Liên hỏi:

— Tao định giúp hai đứa bây tìm «ân nhân» của tao mày nhận chứ?

— Được rồi mày về đi, mai nhớ đi học mày nhé.

— Thôi tao về.

* * *

Hôm sau, Linh được nghe lại câu chuyện, nó lăm lăm:

— Chiều hôm qua...

Thủy mừng rỡ:

— Tao nhớ rồi! hôm mình lại nhà bà Thu — giáo sư hướng dẫn lớp — có bao nhiêu mạng?

— Để tao tính xem: tao, mày, Diệp, Mỹ, Lan, Bạch, Oanh, 7 đứa à còn Thanh nữa chứ.

Thủy hỏi lại:

— Thanh nữa hả?

— Ủ! sao mày «lạ rứa»?

— Mày nhớ không, hôm mình lại nhà bà Thu, bà ấy có nói: «em nào khuyên được Liên cô sẽ gán «chuy chương vàng vào cuối năm» đó.

— Nhớ! rồi sao?

— Thì «thủ phạm» rõ ràng là Thanh rồi còn gì?

— Tại sao mấy đứa kia mày không nghĩ?

Thủy tức mình, vuốt mũi Linh:

— Gớm! thường mi đo. Nó chữ còn ai nữa, chính nó đã bắt Liên, chính nó viết mấy bức thư, chính nó là T U và...

— Bằng có đầu chữ?

— Bằng có: người bắt Liên là con gái. Thanh có mặt hôm lại nhà bà Thu, và còn điều nữa là khi bắt Liên nó không nói một lời nào vì sợ bị lộ.

Liên im lặng từ đầu, bây giờ nghe Thủy buộc tội Thanh, nó vội hỏi:

— Này, hôm qua Thanh có đi học không?

Thủy reo to:

— Đúng rồi, hôm qua Thanh lại nghỉ học nữa.

Linh hỏi:

— Làm sao Thanh biết Liên «cúp» mà nghỉ ở nhà để trị tội Liên chứ?

Thủy lập giả thuyết:

— Thì có thể là Thanh đi học, nhưng khi thấy Liên đi về phía rạp ciné, Thanh liền theo dõi.

Bấy giờ Linh mới chịu:

— Có lý. Nhưng làm sao «thộp đầu» hẳn đây?

Thủy nói nhỏ vào tai Linh: «đề từ từ xem Liên có thực sự ăn năn không đã». Linh liếc Liên một cái thật nhanh, mỉm cười.

Chuông reo vào học đúng lúc này. Cả ba xếp hàng vào lớp.

* * *

MỘT tuần trôi qua, im lặng. Thủy, Linh vẫn âm thầm theo dõi Thanh nhưng chẳng có gì khả nghi. Phần Liên thì tuần nay đã đi học đều đặn, bài vở chu toàn. Linh bảo Thủy:

— Kết quả tốt rồi đó, tính thế nào để «buộc tội» Thanh đây?

Thủy suy nghĩ giây lâu rồi nói:

— Chẳng lẽ hỏi ngay nó, nhờ không đúng thì ngược chết, mà im lặng thì mình chịu thua sao. Mày đừng quên là mình đang chơi trò cút bắt đó chứ. Theo tao thì tao định thế này: nhân dịp làm bích báo Xuân nân này tao sẽ viết lại chuyện này để «tố cáo» nó.

Linh phản đối:

— Không được, chưa chắc gì mình đúng kia mà.

— Thôi để chút nữa tiếp, không khéo ăn «zéro» bây giờ.

Đến giờ ra chơi Linh, Thủy kéo nhau đi bàn «kế hoạch» thì Thanh gọi:

— Thủy! «biên» đây «cỏ nương».

Thủy, Linh nhìn nhau. Thủy quay lại:

— Chi rứa?

— Cha chả trường ban báo chí gì mà bê bối thế hỉ? chả lo góp bài vở làm bích báo hay sao?

Thủy cầu hòa:

— Xin lỗi vậy, tại mình có chuyện rắc rối nên quên cả.

— Chuyện gì thế, không nói mình nghe hén!

Thủy quay nhìn Linh chấy mắt. Nhận bài của Thanh xong, Thủy

cất phăng vào học bàn rồi trở ra với Linh. Thủy nói:

— « Hân » đóng kịch khéo lắm.

— Sao mày cứ quả quyết nó vậy?

— « Ấy »! tao chỉ chờ có dịp là tao « nổ » cho mày coi.

Chuông vào lớp. Thủy lấy bài của Thanh nhìn qua cái tựa « Cầm Xuân », Thanh bỗng quay lại:

— Khoan Thủy, cho mình mượn lại tí xin.

Thanh giật lại, chừng 2 phút sau, Thanh giao Thủy. Thủy ngạc nhiên không hiểu Thanh mượn lại làm gì. Thủy lật lại phía sau:

Ồ !... Thủy véo tay Linh:

— Linh, có phải chỗ này là chữ Thủy Uyên không?

Linh nhìn kỹ vào chỗ bị gạch bỏ thật đậm, nhưng vẫn không giấu nổi hai chữ Thủy Uyên dưới lần gạch. Linh lầm bầm:

— Thủy Uyên, T.U... đúng rồi.

— Mi thấy chưa? đến dịp « vạch mặt » hân rồi đó. Đẹp lại đi giờ chơi kế sẽ tiếp.

Lại đến giờ chơi thư hai, Thủy lôi tờ « bằng chứng » lại Thanh hỏi:

— Này bồ, bồ trả lời dùm tôi. Tại sao bồ để bút hiệu Thủy Uyên rồi bồ lại bôi đi và ký là Nguyễn Thị Thanh hỉ? Có phải bồ sợ tội này biết bồ là T.U không? T.U có phải là viết của chữ Thủy Uyên không?

Thanh mỉm cười dễ dãi:

— Đáng thế! Nhưng các bồ đừng vội nói cho Liên biết tôi...

— ... Là ân nhân của Liên phải không?

Linh, Thủy, Thanh giật mình quay lại: thì ra Liên đã lên nghe tất cả. Liên đến bên Thanh:

— Thanh, bồ tốt quá, Liên cảm ơn bồ và hứa sẽ chăm học để bù lại lòng tốt của Thanh.

* *

CUỐI 1 niên học năm đó, giữ đúng lời, cô Thu đã gán « Huy chương vàng » cho « chị dũng » Nguyễn thị Thạch và không quên trao tặng Liên một món quà khích lệ trong trang pháo tay mãnh liệt của bạn bè...

HUỲNH THỊ PHƯƠNG THẢO

ĐÃ PHÁT HÀNH:

QUÊ HƯƠNG TRƯỚC MẶT của Hoàng Đăng Cáp

- Tùy bút viết về quê hương chiến tranh đau khổ, thật cảm động, thật thiết tha.
- Một Quà Tặng Học Trò ý nghĩa nhất, xinh xắn nhất, dễ thương nhất.

Bạn hãy tìm mua ngay ở các nhà sách, các quán sách quen thuộc.

MỘT PHÍA SƯƠNG MÙ

• ĐỖ THỊ BÔNG LIÊN

BUỔI chiều gió mang theo cả cái heo hút của miền cao nguyên chập chùng đồi núi này. Tôi đứng trên triền dốc cao nghe tóc mình bay bay trong gió, nhìn xuống kia, xa lít tít... con đường đỏ chạy ngoằn ngoèo bụi tung mịt mù với từng chiếc xe qua. Cây gạo ở đầu đường cao ngất, cành lá vươn ra trong dáng thật hay. Đứng ở trên cao tôi có thể trông thấy mặt trời to và đỏ ối đang từ từ lặn trên nền trời xám buồn. Những tia nắng thôi không còn óng ả mà lén thếch chạy ngang trên mặt cỏ, trên đợt thông reo rì rào. Nỗi buồn mênh mang cơ hồ kéo đến, gió se lạnh bên tay và tôi mỉm cười một mình vẫy tay với một chiếc lá đang rơi bên kia. Hình ảnh thật buồn mà cũng thật đẹp.

Con đường nhỏ đi qua có từng khóm hoa dại nhỏ xiu màu vàng nhạt và uốn theo vòng kềm gai hai bên đường một loài hoa trắng mọc leo nơi đó làm tôi có cảm tưởng như vòng kềm gai ấy đang nở hoa. Chân tôi đã những chương ngại vật trên đường đi thật xa, một hồn sỏi, một cái lon không, âm vang rộn rã trên con đường vắng làm tôi buồn cười với ý nghĩ « con gái mà nghịch ghê đi ».

Bây giờ thành phố đã lên đèn, tôi quẹo vào con phố chính của

quận Ban mê nhỏ bé. Phố thứ bảy mà buồn hiu và nếu mười giờ đêm bước chân ra đường thì chỉ còn rải rác vài người dù giới nghiêm mười hai giờ. Tôi nhìn đồng hồ của một nhà hàng. Bây giờ kém mười mà trời tối chỉ lạ, mùa đông ở cao nguyên vào thường như vậy thôi. Mấy cuộn vở nằm lổn nhổn trên tay và tôi bắt đầu bực mình vì chúng. Niềm vui vừa thoáng qua khi này cơ hồ như bị tắt nghẹn khi tôi chợt nhớ đến bài thi Việt Văn ban chiều. Nước mắt như muốn ứa ra, tôi nghe mắt mình cay cay và thất vọng kéo về ào ạt đầy hồ. Tại tôi còn vang vang tiếng reo của nhỏ Văn và tiếng cười của nhỏ Bích. Ơ! Con Uyên Việt vẫn đứng nam lặn. Tiếng cười, tiếng nói sắc lạnh ấy xoáy vào đầu tôi đau buốt. Tiếng thầy vang vang, tiếng bọn con trai ồn ào, cả tiếng gió rào rít qua khung cửa nửa đóng. Tôi dấu mặt vào hai tay. Có thể nào mình như thế không? Có thể nào con Uyên bao giờ cũng đứng nhất Việt văn bây giờ lại thế? Mình tệ đến thế sao? Bất giác tôi muốn khóc, khóc nức nở cho vui đi uất nghẹn nhưng cô hòng tôi nghẹn lại, mắt ráo hoảnh, tôi hất mạnh tóc ra đằng sau rồi khoanh tay nhìn đăm đăm lên bảng. Bắp thịt trên mặt tôi dường như cứng

lại với sự đau đớn, tôi nghe thầy giảng, thầy nói, không hiểu một chút gì và bên tai tiếng xì xào của bọn con Vân, con Bích không ngớt chúng thì thầm, cười nhe nhò trong miệng mà vẫn muốn một cách độc ác cho tai tôi phải đón nhận những lời nói ấy:

— Người ta đang buồn đấy mà ạ.

— Gớm, bộ tưởng có bài đang trên Tuổi Hoa là hách lắm à.

— Ô, vãn nghệ cho lắm vào rồi lại rớt cái « ạch » cho mà xem...

Tại tôi ừ đi, lệ đọng đầy khóe mắt và tôi biết chỉ một lời nói cất lên là cái « giọng suối lệ » ấy sẽ chẳng ngằn ngại gì không tuôn chảy để làm thêm một một cái đầu đề cho tụi con Vân con Bích mĩa mai. Tại chúng nó xưa giờ vẫn chẳng ưa tôi mà nói chung thì chúng chẳng ưa người nào giỏi hơn chúng cả. Bọn chúng lập phe nhóm trong lớp và chẳng ai lại gì lại chọc giận chúng cả. Con gái gì đâu mà đánh đá chua ngoa rồi mai mốt lại... ể dài ra cho xem, tôi lăm băm và cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn một chút. Nhưng nỗi buồn đậm đặc thì giờ đây đang vây quanh tôi, không khí trong lớp như ngộp lại và bốn bức tường thì mang màu trắng xóa cao vợi vợi. Tiếng chuông ra chơi kéo tôi ra khỏi giây phút ấy. Tôi ngồi im trong lớp nhìn từng nhỏ bạn nhảy chân sáo ra sân, hãy vui đi, hãy cười đi, ngày tháng bây giờ trôi nhanh ghê lắm. Ngoài sân chơi chang màu nắng ngọc trên hàng lá xanh, tôi quay vào thử dài nhìn xuống cuốn vở trước mặt. Buồn ơi mệnh mang.

Hai giờ sau được nghỉ, tôi ôm băng khuâng không biết phải làm gì. Nhỏ Thu khoèo tay rủ tôi xuống phố chơi. Tôi nhìn nhỏ gượng cười rồi lắc đầu. Nhỏ hỏi:

— Buồn lắm hả Uyên?

— Không!

Nhỏ nhìn tôi ái ngại.

— Bây giờ mày về hả?

— Ừ! Mày đi chơi đi.

Thu quay lưng, tôi nhìn tà áo xanh tươi nó lẫn khuất trong đám đông, hồn tôi đọng đầy buổi già. Tôi bước nhanh ra cổng trường

trên kia là con đường nhựa phẳng phiu dẫn về nhà và dưới kia là con đường dề nức nỏ. Tôi hẳn khoan một chút rồi rẽ xuống con đường đất đi dưới những hàng cây già cỗi. Thôi, già từ một ngày với những suy tư trong tuổi lớn. Tôi ngẫm từng sợi mây xám trôi ngang, mây có buồn khi đông đưa trên đó; Vòm trời của màu lá chết, của yêu thương vừa vỡ vụn. Tôi hỏi mình sao bỗng đứng lại buồn đến thế mà nghe trong hồn lao xao tiếc nhớ. Có cái gì vĩnh viễn, có cái gì tồn tại loài trên thế gian này không? Tôi cắn chặt môi, thấy trời hôm nay trở lạnh nhiều hơn mọi bữa. Và từ trên trời cao nhìn xuống, mọi vật chừng như nhỏ bé lại, dễ yêu hơn cho lòng tôi dịu lại bớt những sôi nổi. Trông qua bên đây nhà thấp hơn con đường bộ tôi thấy vài sợi khói mỏng bay lên. Nhà ai đang thổi cơm chiều, tôi nghe như có cả hương thơm dịu dàng tỏa ra của mùi gạo mới.

Và bây giờ tôi trở về, lang thang trên con phố đầu yêu, bước chân mệt mỏi lên phố phượng. Mùa đông nào ngự trị cả trong hồn cho niềm vui như sợi tơ vàng rụng xuống.

TÔI kéo lại vạt áo lên, bước nhẹ trên con đường quen thuộc dẫn đến trường. Ngọn cỏ buổi sớm ười đẫm sương mai và trước mặt thì sương mù giăng âm u. Hàng cây cao bằng bạc hương đem cơn sốt lại, tôi thấy chúng đứng im, buồn như hơi thở dịu dàng của mùa đông. Trời đổ bụi mưa thật nhẹ, nhẹ như sương đêm rơi phôi phôi, hạt mưa tròn trịa mong manh sáng

mơ hồ với ông mặt trời nằm ngủ kỹ trong mây. Tôi bước hoài trên đường, nghe lạnh man mát với từng hạt mưa. Hai bên đường, hoa nở vàng hơn mọi hôm, đang tưới mát rục rở làm linh động con đường. Quen rồi, năm nào cũng vậy, cứ thấy con đường này vàng cả màu hoa là tôi biết tháng giêng lại sắp một lần ghé bước. Tháng giêng có chim hót, có hoa nở và có tôi buồn thêm một chút vì thêm lên một tuổi nữa. Ở tuổi mười lăm, ở ngày mười sáu, thì thôi xin già từ tất cả. Tôi không khỏi có một chút bàng hoàng khi nghĩ đến điều đó.

Hàng cây trong sân trường chạy dài thành hình vòng cung vẫn cứ hoài đứng im cúi đầu, mấy năm rồi học trường này mà tôi chẳng biết chúng tên chi. Chỉ biết có tháng thì cây xanh, có tháng thì cây buồn và có tháng thì khi đi dạo một vòng dưới đó về đề khôi lại chẳng có một vài chú sâu xanh sắp hóa bướm đeo lưng lẳng trên vạt áo dài trên áo bạn và ghê rợn hơn là tòng teng trên mái tóc dài khiến tôi cứ phải nhảy lên vì sợ. Vào mùa ấy, dẫu mà tôi dám đi bỏ thư, hàng cây trên con đường đến buu điện ngập đầy sâu chúng lại còn «biên tình» bỏ lồm ngồm trước sân buu điện. Có lần vô phúc bị chúng bỏ lên chân tôi phải chạy vắt giò lên cò. Tuy nhiên, khi tôi sợ lại có người khác thích mới ác chứ. Này nhé, mấy cậu bé, mấy bà và mấy ông Thượng cứ vác cái bao thật bự xách cò từng chú bỏ vào. Để làm gì thì có ai mà biết, tôi chỉ nghe mấy nhỏ bạn bảo là thiên hạ đem về xào nấu chi đó thôi. Gì thì chờ đến (xem trang 42)

... VÀ CÔ ĐỪNG QUÊN CÔ LÀ MỘT PHÒNG
VIÊN DẠNG TRÊN ĐƯỜNG TỚI CÔNG VIÊN
AN BE. CÔ HÃY TÌM MỌI
CÁCH LỘT VỎ SẠO HUYẾT
CỦA TÊN GÀU GIÀ ĐỂ LƯƠN
TIN TỐT. HẬU THUYẾT
PHỤC DÂN CHÚNG LÀ YÚ
NÀY RẤT THÍCH HỢP,
LÀM NƠI ĐỂ DU LỊCH

GIỜ THÌ TẠCH VIỆC NGẮM
NHỮNG CHỦ VỢI ĐỂ THƯỜNG KÌA!

NÀY SẴN GỒ! MẠI
CÒN ĐẬU RỒI?

ỪA... TÔI
TƯỞNG CHỦ ẤY
Ở LẠI VỚI VÚ MU
KA SA KÌA MÀ...
KHÔNG PHẢI
SẠO CỤ?

TÔI CŨNG KHÔNG
BIẾT NỮA... TRỜI!
PNH CÓ NGHE
TIẾNG CÀNH CÂY
GÂY KHÔNG?
ĐÓ LÀ ĐƠN HIỂNG
CON VOI GAY RA
LÚC CHÚNG CHẠY
TRÒN ĐỒ... Ồ H!
MIỄN LÀ MÀI CÒN

CHẠY TRÁNH ĐI
NƠI KHÁC, LỆ LÊN,
NHỎ CÒN!

ƯỚC GÌ LÚC
NÀY TA CÓ ĐẬU
PHỤNG NHÌ...

ANH RAY! CẢM ƠN ANH!...
GIỜ ĐỐI VỚI TÔI ANH
LÀ MỘT NGƯỜI BẠN
THÂN...

ỦA, VẬY CỤ KHÔNG
CÓ BẠN SAO?

TRONG KHI GẶN ĐÓ, CHIẾC TRỤC
THĂNG NÀ CẢNH TRONG ĐÀM
KHÓI ĐEN DÀY ĐẶC...

NGÀY MAI
KHI MẶT TRỜI LẶN,
HẸN GẶP LẠI CÔ VÀ
RAY NƠI BẦY. CHÚC
CÔ GẶP NHIỀU
MAY MẮN!

CHUÔNG LÊ ĐI,
KEN! CÒ NGƯỜI
TÔI KIA!

VIỆC CỘT YÊU LÀ
CÔ KHÔNG BỊ
THƯƠNG TÍCH GÌ!

CẢM ƠN CỤ! TÔI
KHÔNG SAO CẢ... TÔI LÀ
SU-ZAN, KỸ GIẢ... TÔI ĐỊNH
ĐI LÚ-BA-KÊ... NHƯNG
BÔNG NHIÊN LẠI BỊ
LIỆT MÂY...

EM BÉ ĐÁNH GIÀY

● Truyện dài của THU LAN

TIẾP THEO

T Ì N H vẫn ngày ngày đi đánh giày với bạn. Nó cảm thấy nhớ cha nhưng không dám về. Tính muốn để thời gian làm lụng dùi phần nào cơm gạo của ông, và tạo nhớ nhung nhiều hơn để nó có thể gặp ông dễ dàng.

Nhưng Tính ra đi được hơn hai tháng thì được tin cha ông Hai đau nặng. Hôm đó, thằng Mẹo, một thằng bé bán báo ở trong xóm Tính ở, nhìn thấy nó đang đi trên đường phố kêu nó lại

— Ê Tính, ba mày gần chết ở nhà kia.

Tính hốt hoảng :

— Mày nói gì vậy ?

Mẹo lập lại, rõ ràng hơn !

— Ông già mày chờ còn ai nữa. Ông đau nặng cả gần nửa tháng nay, nghe nói ông đau gao gì đó. Mày không về thăm ông đi.

Tính ngại ngần :

— Tao cũng muốn về, mà điều tao sợ bà đi tao quá.

Mẹo trề môi :

Xì, bà hành mày là bởi mày còn ở nhà, còn ăn nhờ cơm của bà kia, chờ bây giờ mày đàn có ở nhà của bà nữa mà sợ. Sức mấy bà dám đánh mày. Về thăm ông già mày đi, cả xóm ai cũng thấy tội ông, ưng phải bà « chầu lửa » để phải từ cả con.

Tính thấy Mẹo có lý. Bà Hai chắc là không có quyền đánh nó nữa rồi. Nghĩ thế nó yên tâm về thăm cha.

Nhưng đã quá muộn. Khi Tính về tới thì ông Hai đã không còn nữa. Tính bước vào nhà nhìn thấy một nhà người ta đầy đặc, kê lo mạy áo tang, người lo vải liệm. Màu vải trắng tang tóc phủ khắp căn nhà, rồi những chiếc liệm màu đen phân ưu lập lòe trong ánh nến mập

mờ làm Tinh bủn rủn tay chân. Nó kêu lên hai tiếng « Ba ơi » rồi chạy đến bên chiếc giường nhỏ, xác ba nó còn nằm đó, bất động, cứng lạnh như băng. Gương mặt ông Hai trắng bệch, má hóp lại và trông mắt lõm sâu, nhắm kín. Tinh nhìn gương mặt thân yêu nhất đời mà nó sắp xa vĩnh viễn. Nó nghe nóng nẩy, bức rức từng khúc ruột. Nó tê lịm đi vì đau đớn.

Tiếng bà đi ghé gào lên từng hồi, bà khóc lóc, bà kể lể. Bà lăn vật ra đất như không còn thấy ai chung quanh nữa, người ta phải vực bà lên. Nhìn thấy Tinh bà gào lên « Con ơi, con nỡ nào bỏ nhà bỏ cửa bỏ cha mẹ ra đi để cha con nhớ thương làm bệnh mà mất. Con có giận cha giận mẹ thì nói, sao con đi biệt biệt... » Tinh khóc, nhưng nó khóc trong im lặng. Nó cảm thấy rằng từ đây nó sẽ không còn một tình thương nào nữa.

Nó gục đầu bên cái xác cứng lạnh của cha. Nước mắt nó không còn để khóc. Nó nhìn bà mẹ kể với vẻ đứng đưng không hạn oán. Nó cảm thấy hết sức bao dung trước cái chết của người cha thân yêu. Nó không biết mình nghĩ gì và nên làm gì. Nó im lặng, để mặc cho người ta quần tang lên đầu nó, khoác áo vào thân thể nó. Người ta đội cho nó chiếc nón làm bằng dây vải vì nó là con trai trưởng, con trai duy nhất. Nó lặng lẽ đi bên cạnh quan tài, ôm hình cha nó, không khóc, cũng không nói lời nào. Cơn đau khổ dường như làm nó tê tái từng đường gân, thớ thịt.

Khi đưa tang về giữa đường thẳng Tinh tách rời đám người. Nó không muốn về nhà, để còn phải nghe phải nhìn những trò giả dối, Nó tách ra khỏi đoàn người để âm thầm trở lại nghĩa trang. Nó muốn ngồi một mình bên cạnh cha nó, nó muốn tự do khóc cha nó mà không bị ai quấy rầy. Thẳng Tinh chạy một mạch trở lại con đường nó đã đi qua... Một tiếng rít thẳng ghé rộn vang lên, trời đất quanh Tinh xoay tròn rồi nó không còn biết gì nữa.

Tinh tỉnh dậy trong trạng thái ê ẩm. Nó xoay trở một cách khó khăn. Cổ nó khô và đắng. Nó chợt nhớ đến những gì đã xảy ra. Ánh mắt nó lơ đãng trong những hình ảnh chớp chờn.

Một người đến bên giường Tinh. Thấy Tinh tỉnh dậy bà ta reo lên:

— May quá, cháu tỉnh rồi !

Tinh mở hẳn mắt nhìn quanh, đứng rồi, nó đang nằm một nơi xa lạ, hoàn toàn xa lạ, không phải nhà nó, cũng không phải nhà thằng Hòa bạn nó. Chung quanh nó có nhiều giường và nhiều người nằm với những tiếng rên siết. Nhà thương, nó đang nằm nhà thương đây mà !

Người đàn bà vừa đến bên giường nó có dáng mập mạp phúc hậu bà ta ăn mặc thật sang trọng, đeo vòng ngọc và chuỗi hạt thật đẹp. Bà ta đưa bàn tay đặt lên trán Tinh. Nó thấy bàn tay bà mềm và mát.

Tinh nhìn người đàn bà bằng đôi mắt biết ơn. Nó nói nhỏ.

— Thưa bà, cháu nằm bệnh viện phải không ạ ? ?

Người đàn bà gật đầu dịu dàng :

— Phải, cháu đang nằm bệnh viện. Cóáu thấy trong người thế nào?

Tính thật thà :

— Cóáu nghe mỗi mệt và nhức lằm bà ạ.

— Không sao, mỗi mệt vậy nhưng cháu đã qua cơn nguy hiểm rồi đó, cháu chịu khó nghỉ ngơi sẽ khỏe lại.

Tính tò mò :

— Xin lỗi bà... bà là ai mà tốt với cháu quá vậy ?

Người đàn bà mỉm cười :

— Hôm qua ông nhà tôi lái xe hơi vô ý đụng phải cháu. Chúng tôi đưa cháu vào đây và tôi săn sóc cháu ..

Tính gật gù. Thì ra bà ta là vợ của người gây ra tai nạn cho nó. Người đàn bà lại hỏi :

— Cháu đi đâu hôm qua mà vội quá vậy ? Lúc đem cháu vào đây cháu mặc áo tang, quần khăn tang... Cháu đi dự đám tang về phải không ?

Tính gật đầu ; nó kể :

— Con đi đưa ba con ra nghĩa địa, khi theo người ta trở về con thấy nhớ ba con quá nên chạy trở lại với ba con, không may bị tai nạn.

Người đàn bà thở dài :

— Tội thì thôi. Mới chừng này tuổi đã mồ côi.

Tính nghe rõ câu nói của người đàn bà, nó định nói : « Thưa bà con mồ côi từ lâu rồi chứ đâu phải đợi ngày cha con chết con mới mồ côi ». Nhưng nó kịp nghĩ đến cha nó giờ đã nằm yên dưới lòng đất lạnh, nó không nên nhớ đến những chuyện có thể làm cho nó hận oán đắng sanh thanh. Người đàn bà lại hỏi tiếp :

— Thế lúc cháu chạy trốn lại nghĩa trang, mẹ cháu không nhìn thấy hay sao ?

Tính buồn bã :

— Mẹ con không còn bà ạ. Mẹ con chết từ lúc con còn bé...

Người đàn bà kêu lên :

— Bất hạnh quá ! Vậy ra cháu chỉ còn mỗi cha bây giờ cũng chết. Cháu có anh em gì không ??

— Thưa không. Mẹ con sinh mình con rồi mất...

Và Tính kể lại cho người đàn bà nghe về hoàn cảnh hiện tại của mình. Những ngày sống khổ sở với cha và đi ghê ra sao, rồi phải bỏ đi ở nhà bạn, cho đến lúc được tin cha chết mới về đưa đám. Tính kể không sót một điểm nào. Tính nói xong người đàn bà lại hỏi :

— Vậy ra bây giờ cháu ở chung với bạn cháu chứ không ở nhà phải không ?

Tính gật đầu :

— Con thích ở nhà hơn bà ạ, nhưng dì Hai con không muốn. Con sợ không sống nổi với những trận đòn của dì con.

Người đàn bà bảo Tính :

— Bác thấy cháu cũng sáng sủa thông minh lại lâm vào hoàn cảnh đau lòng quá nên bác muốn giúp cháu.

Bà nhìn Tính lâu hơn :

— Bác là bà bác sĩ Ngân. Vợ chồng bác đã khá lớn tuổi rồi mà không có mụn con nào cả. Giờ bác thấy hoàn cảnh cháu đáng thương quá nên bác muốn nhận cháu làm con nuôi. Đề bác bàn lại với ông bác sĩ xem sao, thế nào rồi ông cũng bằng lòng. Cháu nghĩ sao ?

Tính ngẩn người như chưa hiểu bà bác sĩ Ngân muốn nói gì. Nó không dám tin vào tai mình nữa. Có thể nào một bà bác sĩ giàu có, sang trọng như bà Ngân lại có thể hạ mình nhận nó làm con nuôi, vô lý, thật là ngàn lần vô lý ! Tính hoàn toàn không nghĩ rằng cuộc đời nó lại gặp chuyện lạ lùng đến như thế.

Như nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Tính, bà Ngân vội nói :

— Có phải cháu không tin bác phải không ? Nhưng sự thật là như thế cháu ạ. Bác hiếm muộn không con cái gì cả, nay như dịp tính cơ bác gặp cháu, tự dưng bác thấy thương mến liền. Nếu cháu bằng lòng thì bác sẽ nói lại với bác trai.

Vừa lúc đó một người đàn ông khoảng ngoài năm mươi bước về phía giường Tinh. Tinh đoán đó là ông bác sĩ Ngân. Đúng như dự đoán của Tinh, bà Ngân vui vẻ.

— Minh đến, may quá. Em đang mong mình đây.

Ông Ngân nhìn vợ dò xét :

— Có chuyện gì thế mình ?

Bà Ngân chỉ ghé cho chồng :

— Minh ngồi đi đã. Câu chuyện quan trọng không thể vắng tất ngay được. Nào, bây giờ mình rảnh không ?

Thái độ trịnh trọng của vợ càng làm ông Ngân ngạc nhiên :

— Minh làm tôi lo quá. Tôi rảnh, nhưng có chuyện gì thế ? Tôi vừa mới lên hỏi anh bác sĩ giám đốc về bệnh tình của cháu bé. Anh nói không sao, chỉ cần tiếp tục dưỡng chừng tuần là khỏe hẳn.

Bà Ngân nhìn chồng trêu mếu.

— Chuyện em muốn nói với mình là cháu bé này đây... cháu gì nhỉ ?

Tinh đáp ứng :

— Dạ .. Tinh ạ.

Bà Ngân gật gù :

— Ờ, cháu Tinh. Em muốn xin mình cho phép em nhận cháu Tinh làm con nuôi. Từ lâu rồi, chúng mình vẫn zo ước một đứa con nhưng em không hề cảm thấy thương mến những đứa bé mà mình đưa em đến. Bây giờ, thấy cháu đây, tự dưng em lại thấy thương... mình bằng lòng nhé mình.

Trái với dự đoán của Tinh là ông Ngân sẽ gạt đi, sẽ phản đối âm ỷ trước đề nghị của bà, ông Ngân hết sức chăm chỉ nghe vợ nói, nét mặt ông không lộ vẻ gì giận dữ. Trái lại khi bà Ngân nói xong ông còn cười một cách ôn tồn rồi vui vẻ nói :

— Tùy mình. Lâu nay tôi vẫn muốn cho mình có một đứa con cho vui nhưng mình không muốn thế. Giờ mình đã muốn dĩ nhiên tôi vui lắm rồi. Nhưng mình cũng phải hỏi lại cháu bé xem nó có bằng lòng không đã chưa.

Rồi ông quay sang Tinh :

— Thế nào cháu, bác gái muốn nhận cháu làm con, cháu bằng lòng không ?

Bất chợt như nhớ ra điều gì, ông Ngân vội hỏi.

— Nhưng còn cha mẹ cháu ? Làm sao...

Ông muốn nói đến những trở ngại gia đình của Tinh, nhưng bà Ngân ra vẻ hiểu biết, vội ngắt ngang :

— Chuyện đó mình khỏi lo, em đã hỏi cháu xong rồi.

Và cũng như Tinh, bà Ngân đem chuyện gia đình nó kể cho

chồng nghe, Ông Ngân có vẻ cảm xúc về cuộc đời của Tinh, ông nói :

— Thôi cháu về ở với hai bác đi, càng hay cho bác gái vui...

Bà Ngân vui vẻ :

— Từ nay em đã có con rồi, mình có quyền đi tiệc tùng một mình em không đi theo đâu.

Ông Ngân cười :

— Mình làm như tôi ham tiệc tùng lắm vậy.

Chiều hôm đó Tinh được ngồi trên một chiếc xe hơi huê kỳ bóng loáng để về nhà cha mẹ nuôi.

Ngồi trên chiếc xe lướt êm như ru trên đường nhựa, Tinh như người đi trong cơn mơ thần thoại. Nó chưa một lần ước mơ được ngồi trên chiếc Honda chứ đừng nói gì đến xe hơi. Nhưng bây giờ nó đã được ngồi lên xe hơi như một ông chủ chính hiệu.

Những người làm trong nhà gồm một chị bếp, bác làm vườn và anh tài xế đã được dặn trước, thấy xe về đã lên chào mừng tiểu chủ. Thăng Tinh đứng khấp nép, e dè. Bà Ngân bảo nó :

— Đây là những người làm cho nhà ta. Con nên nhớ cho quen mặt, cho biết tên để còn gọi hoặc nhờ làm việc gì.

Tinh « dạ » li nhí trong cổ họng. Nó bị nhấc bổng lên một độ cao quá sức tưởng tượng. Độ cao làm chơi với nó. Nó cảm thấy mình lơ lửng như đứng dưới đất không vững nữa.

Những ngày đầu tiên trong cuộc sống mới Tinh gặp không ít rắc rối, ngỡ ngàng. Nó ở một giai tầng quá thấp trong xã hội nay bị đưa lên nếp sống giàu sang trướng giả, bảo sao nó không lạ lòng ? Từ những bữa ăn vội vàng, bốc hốt trong bếp, nó phải ăn ngồi bàn, có người hầu kẻ hạ, có những món ăn ngon lành, có những dụng cụ lạ mắt bảo nó làm sao thân nhiên được ? Cử chỉ vụng về của nó đôi khi làm ông bà bác sĩ Ngân buồn cười. Bà Ngân sẵn sàng nó từng li từng li, bà dạy nó cách ăn nói. Bà dạy nó những vần đọc Pháp văn, các mẫu tự trước khi cho nó tiếp tục đến trường.

Bà Ngân bảo Tinh :

— Con cứ coi má như là người đã sanh ra con vậy. Con nên tập sống tự nhiên cạnh ba má, đừng ngại ngùng, đừng suy nghĩ gì hết chỉ thêm mệt trí thôi.

Tinh cảm động vô cùng trước những lời chân tình quý hóa đó. Tinh chưa một lần được nghe. Nó nhìn bà Ngân biết ơn :

— Dạ, con xin nghe lời má.

Những thay đổi đầu tiên của Tinh là bộ quần áo mới được thay để bỏ bộ đồ tangбет máu và đất của nó, tóc nó được cắt chải gọn gàng hơn, nó bước xuống đất là có dép. Nó có những buổi ăn tối, ăn sáng thật ngon, những món ăn mà nó chưa được ăn bao giờ.

Được hai ngày trong nếp sống mới, Tinh chợt thấy nhớ bà Lành

nhờ thằng Hòa và những đứa bạn đánh giày của nó. Tính tìm cách thưa với bà Ngân :

— Thưa má con xin phép được về thăm nhà cũ.

Bà Ngân nhìn con.

— Nhà bà đi ghê con ấy hả ?

Tính lắc đầu :

— Dạ không má à, con muốn về thăm nhà người bạn con mà con đã sống ở đó hai tháng nay. Con nhớ quá.

Bà Ngân vui vẻ :

— Thế thì được, tốt lắm. Má chỉ sợ con muốn về nhà cũ để khoe khoang hay chọc tức mẹ kế con thì không tốt, con có tính vậy má bằng lòng lắm. Để má nói ba lấy xe đưa con đi.

Tính nói :

— Thưa má con đi một mình cũng được. Nhà bạn con nghèo lâu nay con sống nhờ, bây giờ con may mắn được tình thương của ba má, được đầy đủ, sung sướng, con trở về với vẻ của một đứa trẻ nhà giàu sẽ làm bạn con tủi thân. Xin má cho con được tự nhiên.

Những lời nói đầy chân tình của đứa bé làm bà Ngân xúc động. Bà gật đầu bảo nó :

— Má rất vui lòng cho con được làm theo ý con. Con là một đứa bé ngoan lắm, Tính à. Con làm má cảm động.

Tính thay chiếc quần sọt xanh và áo sơ mi trắng, nó không quên ghim một mảnh vải tang đen nơi ngực áo. Nó ra xin phép bà Ngân lần nữa. Bà Ngân đưa cho nó hai ngàn bạc, ăn cần :

— Con nên mua một chút quà tặng gia đình bạn con.

Tính cảm ơn má nuôi. Nó đi ra đường trong một cảm giác bàng hoàng sung sướng. Nó không hiểu tí gì nữa về cuộc đời, thật lạ kỳ, thật huyền ảo. Hôm qua nó còn là một đứa con mồ côi, không nơi nương tựa, không có tình thương yêu, trù mến, của một người thân, phải đi đánh giày để tìm kế sống, vậy mà hôm nay nó đã trở thành một đứa bé con nhà giàu, con ông bà bác sĩ, đầy đủ, sung sướng. Cả một ân huệ nào đó đã đến với nó. Nó thật tỉnh không còn hiểu gì nữa.

(Còn tiếp)

MỘT PHÍA SƯƠNG MÙ

(tiếp trang 26)

an thì tôi xin chịu, sợ thấy mồ đi, con gái vẫn nhất xưa nay mà, mọi khi nhà làm món nhộng có bao giờ tôi đụng đũa đâu...

Trời cứ mưa hoài từng đợt nhẹ, tôi ngẩng mặt nhìn trời qua vòm lá xanh thương yêu mây thì buồn mông ông trời dấu yêu cứ ngủ hoài trong đó. Nỗi buồn hôm kia phơi phơi hay cao, tôi cười chào với nó một lần cuối rồi tôi nhất định sẽ chẳng thêm nghiêng nhìn lại nữa làm chi cho mệt. Hôm nay thời khóa biểu học cả ngày mà chiều nay chắc lại mưa mất thôi. Tôi đâm ra lười và thăm ước chiều nay được nghỉ. Mình sẽ trùm chăn thật ấm nằm trong giường nhai đậu phộng và nghe mưa rơi. Tôi cười với ý nghĩ vớ vẩn ấy và quay về dãy phòng học của mình. Ngang qua phòng thư viện đang xây cất dở dang tôi ngừng lại một chút và ngó thấy Minh cười với mình. Tôi nheo mắt ngắm Minh rồi cười lại. Thôi, ráng... lập quân sự đi « cậu bé » ạ.

Trời lạnh làm cây viết cứ lỏng công mài trên tay mà tôi chả viết được chữ nào. Cười quá, hoài hoài mới viết được mà chữ nó cong queo lem nhem vì mực chỗ đậm chỗ nhạt. Tôi quăng cây bút, cầu cứu nhỏ Thu.

— Ê, cho mượn cây bút coi nhỏ.

Thu lấy viết cho tôi, nhỏ cười lí lắc.

— Bữa nay nghe mày nói được một câu dài ghê.

Tôi nghinh mặt với nhỏ, xoay xoay cây bút trong tay rồi cúi

xuống cắm cúi chép. Bài Việt sử hôm nay thật là dài, chép xong tôi bắt rụng cả tay. Thầy cho cả lớp nghỉ năm phút, thế là tự do nhè, tôi xoay người nghiêng đầu nhìn ra khuôn cửa kính mở bụi một đám mây bành bồng trôi nơi xa, phía chân trời những hàng cây cao mờ nhạt in bóng mình lên đó. Bây giờ là buổi chiều hay buổi sáng nhỉ. Trời dịu dàng nhưng chẳng ấm áp tí nào, tôi thấy đôi chim sẻ nâu lay hoay nơi mái ngói lớp học. Cây phượng thiếu ánh nắng trông buồn hiu trong khoảng sân thật rộng. Tiếng gõ thước lách cách của thầy làm tôi giật mình quay vào. Thầy đang la nhỏ Vân nhỏ Bích vì cái tội ăn trong lớp. Tôi nhìn chúng mặt mày xanh lét bất buồn cười, sao chúng chả giỏi khiêu khích người khác nữa đi nhỉ? Ý nghĩ của tôi dừng lại nơi đó, thầy đã lấy phấn viết cái đề bài mới và bắt đầu giảng. Tiếng thầy êm, ấm áp trong lớp học kín cửa, xa cách với thế giới bên ngoài. Tôi thôi dõi mắt nhìn ra khung cửa sổ nữa nhưng lòng như vẫn mang mang chút bụi mưa ngoài trời. Tiếng lá reo thật gần bên tai và tiếng chim liu lo ngoài kia làm tôi bị phân tâm. Liếc sang cạnh thấy nhỏ Thu ngồi gần người nghe thầy giảng tôi đổi vội thế ngồi, vòng tay trước mặt thật là ngoan.

*

QUA mấy ngày gió mưa rét mướt, bờ đất cao bên đường đến trường như xanh hẳn ra với ngọn cỏ non mọc đầy nơi đó. Buổi sáng hôm nay trời đẹp, tôi ôm tập vở trong tay tung tăng trèo lên con dốc cao. Mấy nhánh cây buông

lòa xòa trước mặt, bờ cỏ cao
và đầy mọc ngang đầu gối tôi,
áo dài bay lướt thướt nơi đó
làm rung động thật nhẹ nhàng
phiến mù sương nào còn ẩn lại.
Căn nhà tôi vừa đi ngang qua
phía trước cửa có cây hồng thật
đẹp và gian hoa tím thật nên thơ.
Bất giác tôi dừng lại một chút,
nhón chân lên nhìn và cười một
minh thầm lặng. Hương buổi sớm
ngai ngái mùi cỏ mục âm ưc,
phía bên phi trường L. 19 sương
giăng mờ từ phía. Tôi vẫn nghĩ
đến buổi sáng ở Đà Lạt nào đó,
trời rét và những ngọn thông thì
reo buồn trong gió. Bây giờ khi
mãi miết đi hoài trên con đường
xa tít tắp tôi lại thấy buồn buồn.
Ngày tháng trời chập chùng trước
mặt, bước thời gian thật êm nhẹ
và tất cả thì dần dần thay tất cả.
Chỉ có tôi hoài đứng yên nhìn về
qua khứ, trong tiềm thức xa xôi,
điệu nhạc xưa vọng về mãi cho
tôi cảm tưởng nào thật bơ vơ. Một
cảm tưởng thật xót xa như bước
hụt đầu tiên trong đời học sinh.
Trời Ban mê vẫn cứ lạnh hoài,
lạnh hoài với từng giọt buồn rơi
mệnh mang. Con gió mạnh ào ạt
cuốn bay xa những tình tự yêu
dấu trong hồn. Tháng mười một,
bụi hồng tung bay khắp nẻo, cho
tóc tôi rối bời và mắt đỏ hoe
như sắp khóc. Trời Ban mê mưa
nắng bất thường, tôi vẫn đau vật
hoài mỗi lần trời trở gió. Ở cái
xứ cao nguyên buồn heo hút này,
trong khoảng không gian trầm
lặng niềm vui cơ hồ đọng lại. Tôi
vẫn đi qua hàng ngày, hàng buổi
trên bờ đất thương yêu, chân dẫm
đều trên nền lá chết trơn trượt rêu
xanh. Mùa yêu thương về ngút
ngàn trên đôi cánh trắng của loài

chim thiên di. Tôi nhìn qua bên
kia, đột là xanh non rung động
dịu dàng, một màu xanh êm mát
mắt. Gió thổi buồn buồn nơi vai
áo, tôi ôm chặt mấy cuốn vở,
ngắm nhìn theo những tà áo tung
bay trước mặt. Đường vang nhịp
guốc khua. Có còn gì để buồn,
có còn gì để tiếc nuối, những
dấu chân nhạt nhòa nơi đó. Âm
vang nghe xoi xa đầy hồn.

Hồi chiều hôm qua nhỏ Thu
có tặng cho tôi chiếc lá ép khô
thật mỏng manh. Tôi hỏi để làm
cái gì thì nhỏ chỉ cười, nụ cười
thật xinh mà chắc rồi chẳng bao
giờ tôi quên được. Bữa nay nhìn
những chiếc lá khô theo gió đuổi
bắt nhau trên mặt đường tôi lại
nhớ lại chuyện hôm qua. Trời vào
xuân mà vẫn còn xám buồn trong
mắt. Tôi nhớ đến những gì đã
qua, những tin đầy xót xa vừa
đến mà nghe bàng khuâng về quá
nhiều. Lối qua thì vẫn mòn con
gió lạ, ngọn cỏ thì vẫn úa vàng
ủ rû. Tôi ngồi tưởng khung trời
xưa cao ngút yêu thương, chân
bước đều nghe xôn xao lớp sỏi
dài trên đó.

Hai giờ luận trời qua nhanh
chóng, tôi viết nốt hàng cuối cùng
vào giấy thì cũng vừa xềng ra chơi.
Mấy đứa bạn cười tíu tít nộp bai,
tôi nhớ nhỏ Thu nộp bộ rồi lay
hoay giở cuốn vở Hoá học Bai hôm
nay thật khó, tôi những hàng chữ
nhảy múa trước mắt mình. Buổi
sáng hôm nay còn những hai giờ
hoà, môn học mà tôi ghét nhất
trong các môn. Học chẳng vào, tôi
ngẩng nhìn lên bảng đen chỉ chút
những hàng phấn trắng nghe mệt
mỏi thật nhiều. Tôi bước ra hành
lang lớp học, chào buồn phiến lối
cỏ mờ sương.

Tôi ti tay lên khung cửa thấp, bên kia rừng núi lam chập dài, thấp thoáng có những bóng chim bay. Chiều nay mưa không về và gió ngủ quên bên triền đồi nào đó. Một sự im lặng vô cùng bao bọc quanh nơi đây, tôi nghe chút ngỡ ngàng thoáng đậu vào hồn. Tin Thu đổi đi xa đến với tôi thật đột ngột, chỉ mới sáng nay thôi, cảm giác yên ả lên Thu vẫn còn đó và giờ thì... Tôi nhìn lại bức ảnh bán thân của Thu để trên bàn, nhỏ đang cười với tôi thật tươi. Căn phòng như còn lại hơi hám của Thu nơi đây, mới đó một giờ Thu còn ngồi đó Thu cười với tôi, cặp mắt nhỏ mở thật tròn long lanh, nhỏ bắt đầu nói, lời nói như viên sỏi nào khuấy động mặt hồ êm. Mới đầu cảm giác chỉ là một sự nhói buốt trong hồn rồi thôi, tôi ngần ngại nhìn Thu.

— Mày đi thật à ?

Và rồi tôi lại cười, nỗi hoang mang từ đầu kéo về lan xa, lan xa rồi ngập đầy hồn tôi. Nhưng tôi không nói nhiều với Thu về chuyện ấy nữa và hai đứa cùng cúi đầu im lặng. Tôi cảm nhận cả nỗi buồn phiền vây quanh đậm đặc. Thu ơi, kỷ niệm thì quá đầy, chỉ một chút khuấy động là sẽ trào dâng trong khoảnh khắc. Tôi thì tôi muốn giữ kỷ trong hồn kỷ niệm một chiều ấy, một kỷ niệm yêu dấu ép trong hoa. Hồn thì đầy những vị kỷ của xa để thấy tháng ngày chỉ là cơn ảo ảnh. Giờ đây chút nhớ trong hồn không còn mong manh như gió thoảng mà Thu ơi, mãi mãi kiếp rêu buồn cứ vây hoài bờ đất nhỏ. Nơi mà dấu chân của chúng mình hằn in lên đó, con đường ngày qua đã cuồn cuộn gọi chào trong uểng là xôn xao... Tôi thấy khoáng sảng mù sương thật tấp, phiến sâu thu lại bay cao với vợi. Ngày tháng nào đã trôi qua, lang thang nơi miền đất đó này đây ? Tôi đứng dậy khép hờ cánh cửa rồi quay lại bàn học ngọn ngang sách vở. Tôi cầm tấm ảnh của Thu lên nhìn thật kỹ và khám phá ra một lớp bụi mờ đóng nơi mặt kính. Bỗng dưng tôi thấy lòng nao nao, lớp bụi thời gian đang ngủ vùi nơi đây cho thời gian sẽ một chút nghiêng dần về quá khứ.

Và ngày tháng trôi qua, bình thường trên những ngón tay buồn. Cuộc sống rồi có gì thay đổi, có vui buồn gì ghé lại nữa hay chăng ? Tôi nhìn ra sân cỏ buồn hiu. Một ngày đã lên và bây giờ vụt tắt.

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
(Nhóm Giao Hữu)

Hoa nở trong vườn chiêm bao

Mai trở về đường xưa ngập nắng
Dấu chân thơm ướt ngọn cỏ mềm
Thôi hãy quên tro tàn năm tháng
Thuở đời chôn tuổi lớn trong
đêm

Mai trở về là thời không nhớ
Bờ cát bồi lấp dấu thơ ngây
Cơn bão rút bỏ qua mưa gió
Đời chôn vùi cánh nhỏ chim bay

Mai trở về hồn trang giầy trắng
Tay run run ngồi bụt la tre
Nét vụng về xuống dòng mực
tìm

Bài tình người rớt mặt môi se

Còn tuổi dại như chưa biết lớn
Lòng phần son rộn tiếng ca dao
Hoa là ngắt một trời mơ ước
Chim trong lồng mở hội xôn xao

Mai trở về cùng em sống lại
Những tháng ngày chưa biết
thương đau

Em vẫn như loài chim bé nhỏ
Mỗi sớm chiều riu rít vô tư

Em vẫn xanh như lá ngọn lá
Chờ sớm mai ngấm chút nắng
non

Anh sẽ là một dòng thác lạ
Em cứ đùa theo bước nai hoang

Vườn xưa mẹ còn khom áo vá
Dáng gầy đồ xuống luống cà
xanh
Sương gió gọi một đời vất vả
Mẹ vẫn cười trong nắng vàng
hạnh

Hoa mướp sai phần vàng áo mẹ
Bữa cơm chiều khói ấm mái
tranh
Buổi đông về mẹ ngồi nhóm lửa
Trời rét bên ngoài cũng như
không

Lời mẹ ru bên trành giấc ngủ
Nghe thương yêu dào dạt non
sống

Còn máu sương mẹ còn ấp ủ
Sữa một nguồn trăm năm sâu
tuôn

Mai trở về mẹ mừng vui lắm?
Áu lo tóc mẹ sớm bạc màu
Mai trở về như ngày chưa lớn
Tóc mẹ già bóng nở chiêm bao

Phải có một ngày mai mơ ước
Anh như em chưa mất thơ ngây
Phải có một ngày mai ngập nắng
Con về trong ánh mắt mẹ vui.

BAN BỘI BÔNG

● HOANG ĐĂNG CẤP

Sáng nay tôi gặp nụ cười...

Mỗi buổi sáng thứ tư, trên đường đi dạy tại một trường ở vùng Tân Sơn Nhứt, tôi thường ghé vào một quán nhỏ thật bình dân ở một góc đường Công Lý ăn điểm tâm. Cuộc sống sáng thứ tư của tôi cứ kéo dài như thế hằng năm nay : 7 giờ sáng ghé quán đó ăn điểm tâm, xong rồi thẳng vào trường dạy cho đến trưa. Cuộc sống thật bình thường...

Sáng nay, như thường lệ, tôi lại ghé quán đó. Điều thú vị khi ngồi trong quán này là được nhìn thấy tận mắt những cảnh diễn ra trên con đường quan trọng nhất miền Nam : con đường nối liền thế giới bên ngoài nhờ phi trường Tân Sơn Nhứt — với Saigon, con đường mang tên thật đẹp thật lý tưởng, cái tên tượng trưng ước mơ của người dân Việt từ hàng chục năm nay : CÔNG LÝ ! Một chiếc xe Mỹ chạy như bay... Những người Việt đón xe bị chèn... dù kêu xe khan cả tiếng ! Hai xe hút nhau, tài xế cái nhau ôm tôi... Xe cộ nườm nượp. Buổi sáng Saigon chiến tranh thật náo nhiệt, nhưng bên trong cái náo nhiệt đó là cả những sự chịu đựng một

nhồi trong một xã hội phá sản tột cùng. Mọi người vội vã. Saigon thật đông người, đông người nhớt trong các tỉnh Việt Nam. Buổi sáng Saigon là một trong những thời gian đông người nhớt, đông người Việt Nam nhất, thế mà sao đi trên các đường phố đưa đến các ngôi trường phải dạy mỗi buổi sáng, tôi vẫn cảm thấy xa lạ, cảm thấy cô đơn, cảm thấy buồn làm sao... Ôi chiến tranh, ôi những xe Mỹ không lẽ chạy như bay ! Càng cảm thấy xa lạ, càng cảm thấy cô đơn, càng cảm thấy buồn làm sao, tôi lại càng thấy yêu thương những con đường Saigon Việt Nam quê hương yêu dấu, những con đường từng chảy nước mắt vì những luồng khói lựu đạn cay. Ngày Hòa Bình còn xa. Chim Hòa Bình bị thương hấp hối... Hòa đàm Ba Lê đã kéo dài đáng dặc đến phiên họp một trăm lẻ tám. Một trăm lẻ tám lần hy vọng mỗi mòn... Và bây giờ vẫn còn hy vọng... Hy vọng, để giữ niềm tin : một buổi sáng nào đó, bừng con mắt dậy không phải để nghe tin em gục ngã nơi chiến trường mà để thấy chim

Bờ Càn Trảng bay rợp trời Việt Nam
đề thấy nụ cười tin yêu nở lại trên
môi của các em bé Việt Nam xinh
xinh má hồng.

Buổi sáng hôm nay, bỗng nhiên tôi
lại suy nghĩ thật nhiều. Chiều hôm
qua, mấy em học trò cũ đã ghé nhà
chào thầy đi trình diện nhập ngũ.
Thầy cũng vậy! Các em cũng vậy!
Thầy chỉ biết cầu chúc các em may
mắn trong cuộc đời mới, được nhiều
may hơn đối với cuộc đời cũ học trò
trong nền giáo dục vô rình Tỏi đã
chúc các em may mắn trong niềm tin
cuộc chiến sắp tàn.

A! Kia! Đúng rồi! Đúng là em X...
em học trò cưng nhất của tôi cách
đây mấy năm, một trong những học
trò giỏi toán nhất của tôi hồi đó...
Em đang lái chiếc xe hơi Datsun bóng
loáng... Thật sang trọng... Em lái xe
chạy sát chỗ tôi đang ngồi. Em ngó
tôi. Tôi ngó em. Bốn mắt thấy trò
chạm nhau. Chiếc xe Datsun vọt thẳng
Xa lạ. Tôi ngơ ngàng... Niềm an ủi
tinh thần của người thầy là một nụ
cười, một cái gật đầu, vài lời nói
Việt Nam của học trò. Nhất là vào
thời đại này, những điều đó còn cần
thiết hơn nữa. Người thầy cần nụ
cười thành kính học trò như hơi
thở của mình. Hiện nay người ta
muốn dọa nhà giáo lúc nào thì dọa,
áp bức nhà giáo lúc nào thì áp bức,
đánh nhà giáo lúc nào thì đánh, vô
tội và! Nhân phẩm nhà giáo bị đe dọa
nặng nề. Những nhà giáo thiết tha
yêu nghề muốn giữ liêm sỉ để giáo
dục con em đã lâm vào đời sống chật
vật nào nề. Không có thực sao mà
vực được đạo! Các nhà giáo trường
tư thì lại bị lọt vào cơ cấu tư bản
chức nghĩa, một cơ cấu đã biến nhà
giáo dục làm người buôn chữ, thành
một quả chanh vắt nước rồi bỏ.

Ừa! Tại sao hôm nay tôi lại cay cú
vì một em học trò cũ gặp không chào
Nghĩ lại mắc cỡ quá! Đó là điều hết
sức tầm thường trong xã hội này. Có
gì mà quan trọng hóa lên dư vậy!
Quốc văn giáo khoa thư có kể truyện
một ông Đại Tướng ghé thăm chào thầy
cũ. Đó là vì người thầy này ít nhất
đã có công đào tạo nên chức phận
Đại Tướng của người học trò cũ
chớ còn tôi, tôi có công gì với em
học trò cũ đó đâu, tôi đâu có đóng
góp gì — dù là tinh thần — tạo nên
chiếc xe Datsun bóng loáng sang
trọng, chiếc xe vô tri tôi còn không
tạo nên được huống chi là con người
tinh thần của em! Và lại, trong khi
nghề giáo ngày nay đã, đang bị
xã hội đổ la chím cút, khinh rẻ, một
số nhà giáo thay vì đoàn kết để bảo
vệ xây dựng hoặc giúp đỡ học trò
thì lại có những hành động thiếu tư
cách trước mặt học trò. Như thế
học trò thiếu qui trọng thầy không
có gì lạ cả! Chỉ đáng thương những
người thầy chân chính thiết tha với
giáo dục! Một trong những hành động
tiêu biểu thiếu tư cách làm nhục
nghề giáo, làm học trò thiếu kính
trọng thầy là một số giáo sư trường
nọ, đã cùng nhau ký tên yêu cầu ban
giám đốc trường sa thải một giáo sư
vào niên khóa tới vì giáo sư kia là một
trong 12 Ủy viên của Ủy ban tranh
đấu đòi tăng lương giáo sư tư thực
hồi năm ngoái.

Vì là một ủy viên của Ủy ban này, tôi biết rõ giáo sư ấy là một trong những giáo sư hoạt động tích cực nhất trong vụ đòi tăng lương. Dù cuộc tranh đấu không thành công hoàn toàn nhưng ít nhất cũng đã có tăng lương một phần nào (nhưng không tăng học phí làm khổ gia đình học sinh, chính điều này mới đáng kể), không biết các giáo sư trường kia ký tên đòi ban giám đốc sa thải giáo sư ấy *nghe* gì khi mỗi tháng lãnh thêm phần lương tăng đó ? Tôi đã bàng hoàng khi đọc tin này ! Giả sử giáo sư ấy có làm gì không đúng sự phạm, không đúng tư cách nhà giáo thì đã có ban giám đốc nhà trường quyết định chứ tại sao nhà giáo, đồng nghiệp với nhau, lại nờ nào kỳ vậy ? Tôi đã có chút ít kinh nghiệm về trường tư, tôi nhận thấy các vị chủ trường, các vị hiệu trưởng các vị giám học rành lắm, nếu ông thầy nào không vừa ý — chứ đừng nói thiếu sự phạm, dạy dở, thiếu tư cách — họ sẽ loại ngay, đâu cần chờ cáo đồng nghiệp của ông ấy tố cáo ! Ôi tình đồng nghiệp ! Hay là bên trong vụ này có miếng dính chung, có sớ giờ dạy thật nhiều chủ trường dành cho năm tới... để loại một đồng nghiệp đã cố công tranh đấu đòi tăng lương cho mình hồi năm ngoái ? Báo đã đăng tin thì học trò sẽ biết, mà học trò biết thì nhìn người thầy như

thế nào ? Tôi nghiệp những người thầy chân chính !!!

— Thưa thầy !

— Em...

Tôi ngờ ngờ nhìn... Một em đang mặc quần áo đầy vết dầu đứng trước mặt tôi.

— Em là Y... học thầy ở trường... cách đây ba năm... Em sửa xe bên kia đường thấy thầy...

Tôi nhớ ra rồi... Đây là em học trò lười, kém tôi đánh nhiều nhất. Em đã không thù tôi... Sáng nay thật nhiều ý nghĩ, sự kiện đập vào đầu. Tôi cảm động nói lắp bắp :

— Em không thù thầy sao ? Hồi đó thầy đánh em dữ lắm mà !

Em ấy nói thật buồn :

— Em đâu dám thù thầy ! Thầy đánh em là thầy thương em... Phải chỉ hồi đó em nghe lời thầy thì bây giờ đâu có đi sửa xe.

Người học trò cũ tôi cứng nhất đi xe hơi Datsun. Người học trò cũ tôi đánh hoài đang sửa xe bên lề đường. Tất cả đều là học trò của tôi.

— Thưa thầy !

Em ấy gật đầu, mỉm cười chào tôi. Thật ngây thơ ! Sáng nay tôi đã gặp nụ cười rồi... Tôi sẽ vào dạy học trò tôi với hình ảnh nụ cười đó.

Đêm thứ tư 31-3-71

HOÀNG ĐĂNG CẤP

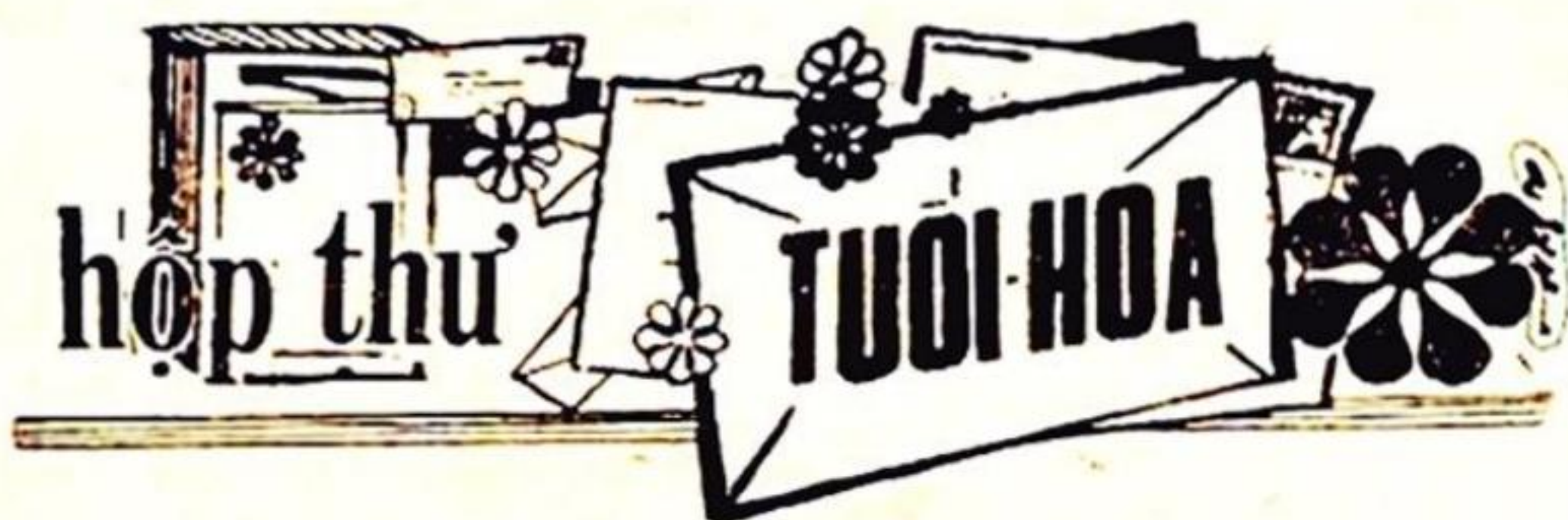

TỎ SÁCH
TUỔI HOA

ĐÃ PHÁT HÀNH :

☐ ĐỒNG TIỀN GIẢ của NAM QUÂN TRI
DÓN ĐỌC :

☐ BÊN VÍA HÈ của NGỌC PHƯƠNG RỐT

— NGUYỄN VĂN CHÍNH (Kon Tum) : Muốn mua báo năm em đọc kỹ thẻ lệ ở địa báo rồi mua bưu phiếu gửi về chủ quản lý nhớ ghi tên thật và địa chỉ. Chờ chờ bài em gửi về từ bây giờ nhé.

— TRẦN NGỌC CHUNG (Huế) : Em gửi bưu phiếu 600đ. về tòa soạn. Chị sẽ nhờ chủ quản lý ghi báo đều đặn cho em. Mến.

— DƯƠNG TRUNG (Bình Dương) : Truyen em viết khá nhưng rất khó đăng vì hơi văn đẽa đẽa. Em viết truyen ngắn có lẽ hợp hơn đây. Theo thiện ý của chị, em sẽ thành công vì thiện chí em đã có thừa. Có điều nếu chị không làm viết văn không phải là cứ như cái máy ghi đều đều mọi việc xảy ra mà phải biết chọn lựa cái gì độc đáo để người đọc rung cảm với những rung cảm của em — chờ thư em đây.

— Em CHÁU (Đà Nẵng) : Thư em khá, chờ nhé sẽ đăng — có sáng tác nào em cứ gửi về cho chị nghe không ?

— ĐẶNG XUÂN CHÍNH (Đà Nẵng) : Bài của em sẽ đọc lại, nhưng ngắn quá chắc khó đăng em ạ. Có bài nào khác em gửi về tòa soạn nhé. Chờ đây.

— NHƯỘC MAI (Huế) : Bốn bài thơ dễ thương trên giấy nân nong nân của em chị thay anh Quế Di nhận đủ rồi đây. Thơ em khá lắm, nhưng không hợp Tuổi Hoa. Em chờ nhé chị sẽ lựa đăng đó.

— VÂN (Quảng Ngãi) : Cảm thông nỗi buồn của em. Thư em viết dễ thương lắm, chị đã ghi tên em vào gia đình Tuổi Hoa rồi dù em chỉ lơ lơ đăng quên ghi họ — Các Anh Chị, Tuổi Hoa đều sẵn sàng chờ bài em chứ bộ. Đọc Tuổi Hoa em quên niềm cô độc thật không em ?

— TRẦN VI : Đã nhận bài của em, chờ nhé sẽ đăng đây. Cảm ơn cô bé nhiều.

— DÝ LAN (Đà Nẵng) : Chờ em gửi bài về đừng thờ ơ nữa nghe cô bé. Ảnh của em chị dán Album rồi. Xinh đấy chứ cô bé tóc thẻ làm bộ hoai.

— DU TỬ LONG (Cam Ranh) : Đọc thư em cả tòa soạn cảm động lắm nhất là anh H Đ C được em khen cứ cười hoai. Chị lần lượt trả lời những thắc mắc của em đây :

— bài gửi về hay được chọn đăng ngay.

— có thể được chứ với điều kiện qua một ban tuyển đọc. Viết truyện ngắn tiền hơn em ạ.

— em gửi bưu phẩm 600đ. giá báo một năm sẽ có báo đều đều cho em. Nhưng phải có địa chỉ chứ, thư em gửi về quên ghi địa chỉ đó.

— Em ĐỒNG ĐỨC TIẾN (Xóm mới) : Đã ghi tên em vào gia đình Tuổi Hoa. Thư em buồn lắm nên không hợp với tờ báo học trò. Chờ những bài khác của em.

— Em HOA TRINH (Đà Lạt) : Muốn làm quen Nguyễn Thái Hải em cứ gửi về địa chỉ tòa soạn. Anh Hải nhận được ngay. Chị sẽ chuyển những lời khen của em đến anh Hải. Chắc thế nào anh ấy cũng lên vai kì, đó.

— BĂNG LINH (Thủ Đức) : Đã nhận bài của em rồi, cảm ơn lời cầu chúc dễ thương của em. Bài chị đang đọc.

— THANH HÒA (Sài Gòn) : Chị mà nhất rứa cũng, đi ngang nhớ ghé thăm tòa soạn hỉ ? Em gửi địa chỉ về đề chị ghi vào sổ Gia đình Tuổi Hoa.

— DƯƠNG TÚ TRUNG (Phan Rang) : Tòa soạn vẫn còn chủ Nguyễn Trường Sơn em ạ. Tuổi Hoa đóng bộ tòa soạn không liệa gửi. Em đọc kỹ Bìa báo và đến nhà sách ở Phan Rang mua sẽ có ngay.

— VŨ LAN (Hòa hưng) : Đã ghi tên em vào GĐTH rồi đấy. Bất hiện của em còn nguyên đó hỉ, chưa ai xi phần cả. Chờ bài em gửi về từ bây giờ nghe.

— TRẦN THÁI ĐÔNG (Hội An) : Bài em khá chị đang đọc, có điều nội dung không hợp với TH lắm, em có thể gửi về cho chị sáng tác khác được không ? Chị chờ nhé.

— NGUYỆT ANH (An Xuyên) : Thư em ngộ lắm Vi Vi và L H đều nở phòng cả mũi vì được cả nhà em khen. Vi Vi là đàn ông bằng lòng chưa ?

— HOÀI LINH TỬ (Huế) : Em cứ gửi những sáng tác về, nếu hay ban biên tập sẽ chọn đăng đăng ngại ngại nữa hỉ ?

— MẠNH THANH (Sài Gòn) : Đã ghi tên em vào GĐTH rồi đấy, có em ghé tòa soạn gặp chị Lệ Hằng để những gì em hỏi sẽ được giải đáp.

— LỆ KHÁNH (Cần Thơ) : Đã nhận đủ thư em gửi rất vui vì là thư dễ thương của em. Chị đang đọc, em sáng tác nhiều tự nhiên sẽ hay.

— V.Q (Huế) : Truyện Trăng Quê chị vẫn giữ, em viết truyện ngắn cho quen tay đã chắc dễ thành công hơn ? Em nghĩ sao ? nhớ nem em hứa đó hỉ ? Chờ tin em.

— HOA THUY TIÊN (Sài Gòn) : Chua chóa có bé khó tính ghê, nhất định đòi Q D trả lời hỉ ? Mần răng bây chừ, dù chị muốn chừa có bé ghê nơi.

LỆ HẰNG

TRINH CHỈ chịu trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp:

- NGUYỄN THỊ LINH THUY
- ĐOÀN PHƯƠNG MAI
- NGUYỄN HƯNG YÊN
- THANH THẢO
- THUY NHÌ
- HẢI CAM

KHÔI MƠ

Khôi rơm vàng Ba ua bỏ buồn lối
Sáng bập bùng soi màu sẫm lưng
Ba
Tuốt học nhàn, nên tay Ba chơi
cứng
Vò về con trong mắt nghĩ ngày
xa.

Mộng ước con về với trong khó:
trống
Cỏ niềm tin, cỏ Ba dựng tình
thương
Trái ấu thơ chia mùi rồi rơi
rụng
Bãi đơn sơ nên hoài bão bình
thường.

Thuở còn thơ con chọn nghề cỏ
giáo
Dạy thằng Tèo với con Thục
đuôi trư
Hai đứa bé, học trò cỏ giáo nhỏ
Cỏ giáo xưa, vẫn mơ ước như
xưa

Màu khói trắng dệt mơ, còn xa
lắm
Mộng mơ nhiên, con vẫn ước ao
hoài
Lắm cỏ giáo như ngày xưa còn
nhỏ
Mộng ấp yên thêm tuổi với tháng
ngày.

Nhà mình nghèo nên mộng con
như khói
Mơng manh buồn rơm thoảng
thoảng thơm hương
Nhốt trái mơ vui màu áo trắng
Bỏ từ đây, bước vào ngõ Thiên
Đường.

NGUYỄN THỊ LINH THUY

lá cây xanh

□ ĐOÀN PHƯƠNG MAI □

BUỔI chiều đến, cô bé mở tung cánh cửa sổ trên lầu cao. Cô bé ngồi đó, tay chống lên cằm tư lự. Cô bé bứt tung giải lụa hồng để mái tóc lấm chấm vai xõa ra. Cô bé khẽ chớp mắt mơ màng, ánh mắt như một cánh sao nhỏ và lung linh sáng. Cô bé đang tập làm người lớn đấy, bởi vì lứa tuổi mười ba này, má vẫn cho là bé bỏng.

Những hàng cây trước nhà cao và lá bay lá tả đẹp như ở công viên. Gió lùa vi vu qua vườn, lùa tung cả mái tóc đen vừa mới dài xuống. Cô bé nghe như gió đang nhìn vào đôi mắt đen lác của cô mà mỉm cười. Cô bé mong gió mang lại mây hồng trên núi Ngự-Bình, hoa sim thơm thoang thoang trên đồi Vọng Cảnh. Và cô bé lắng nghe, gió mang

thêm tiếng chuông giáo đường thánh thót, ngân nga. Cô bé chấp đôi tay bé bỏng, niềm tin yêu về tràn ngập tâm hồn. Cô bé nhớ những ngày tháng đi xa, cô bé có những người bạn hiền và ngoan buổi bình minh ngồi trên băng đá nhà trường nghe chuông đồ đồn dập, ăn bánh mì, uống nước ngọt và đọc chuyện người tiên.

Gió lại đến mơn man tóc cô bé, gió buổi chiều thật hiền. Gió thì thảo nói chuyện. Giọng ngọt ngào và ngây thơ như búp bê Patsy trong tủ kính. Cô bé thích nghiêng nghiêng mái tóc để lá rơi lên trên, để mỉm cười mà gió không trông thấy, để nắng chết buổi chiều hong lên tóc, đẹp như cả một bài thơ.

Mây trên đỉnh núi xa vời có lẽ hồng và đẹp lắm nhỉ, hồng hơn cả giải lụa buộc tóc này. Gió ơi, mang lại cho cô bé đi, để cô bé may áo cho búp bê, may áo cho má. Cô bé quay nhìn hướng khác, trong thành nội bây giờ chắc hoa nhãn rụng đầy mặt đất, cột cờ cao và màu đại nội buồn bã ghê lắm. Cô bé có một người bạn ở trong đó, đi học trường Thành Nội, mái tóc ngắn và váy đầm xinh ới là xinh. Người bạn đó chưa hề nói chuyện với cô bé bởi vì hai đứa không quen nhau và cũng chẳng biết nhau bao giờ, song cô bé thích và yêu người bạn đó, người bạn mà cô bé tự vẽ lấy trong trí và mơ mộng một mình thôi. Ở kia, sao gió cười khúc khích? Gió muốn chế nhạo tưởng tượng của bé chắc?

Cô bé giận dỗi quay mặt, gió len lên lảng ra xa như cô bé khi bị má mắng. Cô bé để mặc gió buồn, cô bé để hồn lang thang lên mấy tầng trời cao, mây hồng quện lấy đôi

chân bé bỏng, những nàng tiên chắc hẳn hải đảo nên quên, để cô bé thơ thẩn nhìn từ trên cao xuống, không gian dịu dàng màu xanh ngắt.

Cô bé nhớ một lần được đi trên tàu, buổi bình minh nắng trái vàng óng ánh mặt nước. Cô bé đã nằm chống tay lên má, nhìn rất lâu, nhớ rất kỹ màu nước xanh thăm thẳm có mạ vàng ấy, sóng nhỏ nhấp nhô, trông đẹp và dễ thương ghê. Cô bé nhìn sang bên bờ, biển dạt dào dẩy sóng, bọt bắn tung toé lên trời. Những con sò màu hồng màu tím nhân nhật bị xô vào nằm trên bãi cát trắng. Chiếc tàu lắc lư làm cô bé hơi chóng mặt song cô bé vẫn thích đi tàu và mơ mộng làm sao, cô bé ước được trở thành chu thủy thủ ngồi trên buồm lái. Cô bé ao ước được ngủ một đêm trên tàu, chắc là sao ở biển sáng và đẹp hơn sao ở lục địa (???) Có một người ngồi trên cao nhất thời ac-mô-ni-ca làm cô bé ngây say như uống một ít bia có bọt nổi trắng. Có lẽ tiếng kèn ấy ban đêm cũng hay hơn ban ngày nhiều lắm...

Cô bé ơi! Tiếng gió gọi rồi. Nhưng không phải, không phải gió, đó là tiếng gọi hoàng hôn. Hoàng hôn đến! Thuột tha với màu áo xám nhạt có dát nắng chiều vàng. Gót chân hoàng hôn đặt bước đầu tiên ở dưới những tàng cây rậm rạp, rồi dần dần lên hôn cô bé, xua đuôi tia nắng sót sau cùng. Đám hoa lưu ly dưới vườn xạc xào rung động, hoa đồng thảo bối rối núp dưới lá xanh. Có lẽ giờ đây, trên đồi Vọng Cảnh, hoa sim cũng sợ hãi vô cùng. Cô bé muốn lên đó, dang đôi tay che chở cho sim, ru sim ngủ như má ru em bé và hôn chúng như cô bé từng hôn má vậy.

Mấy chị học trò nhà ở xa đang đi thật vội, ba hồi hả cho xe đi nhanh ở đường Lê Lợi và mấy con chim nhỏ của cô bé đang riu rít trở về. Cô bé thấy mình lang thang ở bờ sông Hương — nơi mà cô bé vẫn ra ngồi ăn bánh — Dưới sông, người ta đốt đèn trong đó, đèn rọi xuống sông y như có hai nguồn ánh sáng. Bên bờ kia, thành phố đèn màu rực rỡ. Cô bé nhớ một tối nọ, cô bé đi với ba má ngang qua những dãy phố đó, rồi cô bé gặp Patsy. Patsy rực rỡ với màu mắt xanh và má mau hồng, váy đầm trắng tươi xinh như cô bạn trong Thành nội. Cô bé nhất định không đi nữa và má phải mua Patsy về cho cô bé. Thế bây giờ, mỗi ngày Patsy được thay một cái áo, mỗi bữa ăn sữa bột của em bé mà cô bé giấu một ít trong bình nhựa. Sáng nào, uống sữa pha o vanh tin, cô bé cũng cho Patsy vài giọt trong một chiếc tách bé tẻo teo. Cô bé cho Patsy tất cả cái gì mà cô bé có, con gà hai đứa chơi chung... ban đêm ngủ cạnh nhau. Khi cô bé đọc sách, Patsy cũng ghé đọc, cô bé viết Patsy cũng ghé nhìn. Chỉ có khi nào cô bé học bài đọc oang oang, Patsy mới lẩn vào tủ kính, chơi với con gà cho đỡ buồn.

Cách đây mấy tháng, khi cô bé chưa tập làm người lớn và cũng chưa nghĩ hè. Những ngày không học, cô bé dắt Patsy xuống vườn chơi buồn bán với gió. Gió hải là muối là thông xuống bán, cô bé trả tiền bằng giấy xanh đỏ. Gió thổi tung cả lên, lấm tẩm đầy vườn. Nếu má trông thấy được là má la um sùm song mà không đánh cô bé bao giờ, con gái cưng nhất mà, má chỉ có cô bé với em bé trai (xem trang 38)

QUÀ SINH NHẬT CHO EM

Quà sinh nhật em đó,
Con búp bê tóc vàng.
Đôi má hây hây đỏ,
Chiếc áo màu hoa soan.
Quà sinh nhật em đó,
Cây bút mực thật xinh.
Đề em tô giòng chữ,
Em mơ ước thanh bình.
Quà sinh nhật em đó,
Chiếc khăn hồng thêu hoa.
Bài thơ xanh nho nhỏ,
Ca tụng tuổi ngọc ngà.
Quà sinh nhật em đó,
Tiếng hát ngọt đũa môi
Ru em tròn giấc ngủ,
Thơ ngây đến muôn đời

THANH THẢO
(Phú Lâm)

CÔ GIÁO EM

Ngày đó theo mẹ bước đến
trường
Trong lòng run sợ ý vương vương
Rụt rè trước lớp em e thẹn
Cô dẫn em vào, mắt mẫn thương.

Nét chữ cô hiền thật nhỏ mềm
Lần đầu cô cúi sửa tay em
A, B từng chữ sao xinh tẻ
Xoa đầu cô bảo : Gắng nghe em

Ngày thơ em đáp : Thừa vâng ạ
Sung sướng cô cười miệng nở
hoa

Một lần em trót quên bài học
Cô bảo : Cho về, mai trả nha.

Cô giáo em ơi, cô giáo ơi
Em yêu cô giáo nhất trên đời
Mai sau em sẽ làm cô giáo
Đề nhớ hoài cô, suốt cả đời

NGUYỄN HƯNG YÊN
(Tuy Hòa)

GIẢI ĐÁP KỲ TRƯỚC

• Ô CHỮ

NGANG

- 1 — UAM
- 2 — GÂNG
- 3 — ANH
- 4 — KHÁM PHÁ — C
- 5 — YÊN ỒN — Ồ — A
- 6 — Y — LỢI — NGỎ — N
- 7 — L — HỎI — H
- 8 — CỎ — BANANA
- 9 — C

DỌC

- A — Ý
- B — GA — KÝ — C
- C — UÀN — HELLO
- D — ÀNH — AN Ờ
- E — MG — MỌI — B
- F — PN — HẠ
- G — H — NÓN
- H — ÀO GIÁC
- I — Ô — N
- J — A
- K — CẢNH

• ĐÓ CHỮ

- HEO — HÈO — KÈO — KEO — KÈO —
KÊN — HÈN.

Cánh nhận đồng Xanh

— THƯƠNG LINH TRANG (Gia Định) : Chủ chỉ dám nhận làm chủ của cháu thôi chứ không dám nhận làm bác dẫu. Vì tuổi chủ chắc cháu thua xa tuổi ba cháu rồi. Cảm ơn những lời chúc của cháu và chúc lại những gì cháu đã chúc cho chủ.

— HỒNG LIÊN (Bảo Lộc) : Chủ dẫu có nói là chủ hồng phải lên do Chủ nói chủ không có ở trong văn đoàn ấy chứ. Thôi cháu đừng thắc mắc nữa nha. Chủ đã chuyển câu hỏi của cháu đến chủ HĐC. Lần sau cháu nên viết riêng ra nhé !

— MẮT HỒNG (Nha Trang) : Lâu nay Mi Mi và Phương Vy bận học nên tí viết bài cho T.H Anh không nhận được bài của G N H không biết anh ấy có gửi hay không. Cho anh gửi lời thăm Hug Đức, và chúc nhóm Giao Hứa hoạt động thật hăng nha.

● BÀI NHẬN ĐƯỢC :

Tính đến ngày 14-3-1971 ĐÔNG CỎ NON đã nhận được bài vở của các em : Nguyễn Văn Hiệp, Nguyễn Thụy Thủy, Nha Linh Thảo (2) Nguyễn Quang Dũng, Phương Liên, Sương Thu, Đoàn thị Thu Hà, Trương Giang, Ngô Quý Dân, Thanh Thảo, Thụy Linh Giang, Cò Tráng (2), Du Anh, Đặng Thụy Vô Tư, G. N. H. (3), Thống Xanh (2), Oanh Vũ Hoàng Oanh, Xuân Thiên (4), H. Ngân (2), Hải Ân, Trần viết Thương, (3), Thúy Nai, Lý thị Thu Thủy, Văn Cương, Hugên Linh, Uyên Trầm Thương Thương (2), Trần thị Phương Kiển, Mai Diễm, Thụy Minh (2) Vị Tha, Nguyễn Thúy Hải, Hugên Linh (2), Linh Trang, Thống Xanh (4), Tuấn Tàng (4), Nguyễn Hồng Giang, Nguyễn thị Linh Thủy (2), Kim Toàn (4), Nguyễn Hưng Yên (3), Sông Trường Giang, Hoài Lan, Hương Mùa Hạ, NTQH (2), Vì Sao Hy Vọng, Nguyễn thị Nhã, Lê Văn Khoa (2), Ti Vy, Chinh Giang, Trần thị Phương Lan, Nguyễn Tri Tin, Phong Hằng (2) Ngô Nguyễn (2), Đỗ Xuân Hội, H H H, Ti Vy, Cầu Mơ (2), Vàng (Tay Hòa) (4) Trần thị Phương Lan, Nguyễn thị Hoa, Thụy Minh (2), Xuân Mai (2), Phạm thị Hoài Thương (4) Bảo Chương (2), Hải Cam, Ngọc Dung (6), Mân Côi, Thiên Sơn, Diễm Phúc (4), Phạm thị Nhài, Hoàng thị Oanh, Kim Toàn, Trần thị Diễm Trang, Trần thị Dế Thương, Bé Ngây Thơ, Bé Nhông Nhèo, Bé Oanh Vũ Khắc Oanh, Vị Tha, Tiếng Sáo Ngọc, Lê Hồ Hải Yến, Hát Bình Phương (3), Ngọc Hương, Sao Lung Linh, Trần thị Phương Lan (2), Thanh Hà, Minh Kim (5) Chạm Giao Ka, Nguyễn thị Lư Lg, Phong Vũ Linh Uy, Dương Trung, Hoài Linh Vũ (3), Như Quỳnh, Xi Xoong, Nguyễn Trung Quán, Nguyễn thị Tịnh, Hạ Huyền Đoan, Thy Linh, Nguyễn Thế Vũ, Bé Oanh Vũ (4), Đỗ thị Hồng Liên, NTQH (2), Uên Hoài, Ân Tuyết Vân, Phương Khanh.

Viết cho

bút máy

BÚT máy thân mến của bé ơi. Rứa là từ nay bé vĩnh viễn xa bút máy rồi. Chao ôi mỗi lần nghĩ tới là bé muốn khóc lạ.

Bé nhớ lại buổi sáng đó — buổi sáng mà bé xa bút máy — Trời mưa to quá, mưa và lạnh nữa. Sáng đó bé không có giờ học ở trường nhưng có giờ học thêm của cô Minh. Trời lạnh nên bé ngủ dậy trễ. Thế là bé phải đi học bằng xe đạp. Bút máy được bé để chung với hai quyển vở trong cái túi đựng áo mưa (cặp bé bị ướt rồi). Khi đi học thì không sao cả nhưng lúc về, bé lấy vở ra làm toán và tìm cây bút thì hỏi ơi ! Bút máy của bé đã không cánh mà bay. Bé bắt đầu hoảng hốt, bé bỏ tất cả vở ra, tìm từng khe vở nhưng bút máy vẫn bất âm vô tín. Đến đây thì bé không chịu được nữa ; bé bật khóc. Bé cố nhớ lại. Lúc ra về, bé bỏ bút máy vào trong quyển vở. Cả cây thước nữa, thế mà bây giờ cây thước vẫn còn đây mà bút máy thì đã mất đâu rồi. Bé ngồi khóc ở ghế một lúc lâu mới sực nhớ lại một việc quan trọng : Đi tìm. Thế là bé chạy ra sau, lấy áo mưa trùm

lên đầu. Chị Thu đang giặt quần áo hỏi bé :

— Bé đi đâu vậy ?

— Bút máy, mất bút máy rồi.

Chị Thu giặt nầy người :

— Hả, mất bút máy ?

— Mất rồi, bé đi học về rớt lúc nào bé không biết.

— Mất thì thôi, thế bây giờ bé đi đâu ?

— Bé đi tìm.

— Bé điên hay sao, làm sao tìm được mà đi, cất áo đi thôi.

— Không, bé đi tìm

Thế là mặc chị Thu réo gọi, bé bỏ chạy ra khỏi nhà. Trời mưa to hơn trước những hạt nước mưa quất vào mặt bé thật nhiều. Đàng lẽ lúc khác thì bé thấy đau điếng và lạnh ngắt nhưng bây giờ bé chẳng thấy gì cả. Bé chỉ thấy rằng bé xa bút máy rồi. Cây bút máy mà bé đã gắn gửi trong mấy năm trời. Bút máy màu xanh da trời đậm, màu đẹp nhất trong những cây bút máy của các bạn bé. Bé nhớ lại từng nét của bút máy, cái màu dễ thương quá, cái ngòi bút màu vàng tây nằm e ấp bên cái ống bé bé Cái ngòi mà nét bút thật nhỏ, thật êm — hơn hết những cây bút của các bạn bé — Bé nhớ lại những tình cảm giữa bé và bút máy. Bút máy đã chia vui xẻ buồn với bé bao nhiêu lần. Mỗi lần làm bài kiểm soát, gặp câu khó, bé và bút máy run run làm nét chữ cong

queo thật tức cười. Còn cái tên bé mà chị Thu đã đem đi khắc trên thân bút máy nữa. Mỗi lần nhìn nó, bé thấy sung sướng lạ. Bút máy thuộc quyền sở hữu của bé rồi. Thế mà bây giờ bút máy đâu rồi? Bé nấc lên và quay trở về, mặt ràn rụa nước mắt (nước mắt hay nước mưa?) Những vũng nước trên đường sóng sánh như nức nở với bé.

Về đến nhà bé thấy mẹ đã đứng chờ ở hiên lúc nào. Mẹ chẳng la bé gì cả như bé nghĩ, mẹ cởi áo mưa cho bé và lấy khăn chùi những giọt nước đọng trên mặt bé. Bé vẫn còn nức nở. Mẹ âu yếm kéo tay bé vào nói: Vào con, để mẹ cho cây bút khác, tội nghiệp bé quá.

Thôi, vậy là bé xa bút máy rồi, xa thực rồi, bé nức nở...

THÙY NHI
(Đà Nẵng)

**Các hình vẽ dưới đây bắt đầu bằng chữ T.
Các bé đoán thử xem nhé!**

lá cây xanh

(tiếp trang 53)

chờ mấy Chỉ có ba mới nghiêm và hay làm cô bé sợ.

Lá dưới vườn không xanh nhưng nhiều, kêu xào xạc dưới gót chân cô bé. Cô bé thường nhón gót đi rất nhẹ, về mùa thu, đôi guốc hồng xách ở tay để khỏi nghiêng lá và mấy con kiến vàng đi làm việc chăm chỉ — chăm chỉ hơn cả ba, cô bé nghĩ thầm như vậy. Vì đôi khi nhà có giỗ, hay nhà ai mời đi ăn tiệc, ăn cưới, ba vẫn xin nghỉ để đi. Cô bé hay trách ba ham ăn tiệc mà bỏ việc. Ba cười hỏi lại: vậy con có bao giờ bỏ học ra ăn bánh ở bờ sông không? Xấu hổ, cô bé cúi gầm mặt, rồi bỏ lên lầu, phụng phịu...

Mùa hè trời nóng, nóng bức bội, nhưng buổi chiều thì gió thổi man mát. Lòng cô bé rộng mở, hoang hờn đến không chậm. Tất cả những ý nghĩ dịu dàng trộn lẫn với nhau khiến cô bé băng khuôn hơn hờ. Có một cái gì rất xanh nhưng là lạ đặt lên trái tim non. Hay tuổi thơ giận dỗi bỏ đi thật rồi vì cô bé muốn làm người lớn? Làm người lớn cũng thích lắm chứ. Cô bé muốn mặc áo dài, đội nón lá để mang một hình ảnh rất ư là Huế. Song má tiếp tục may những cái áo đầm màu xinh và rực rỡ, đẹp như những chiếc áo len dài hơn

bướm trộn lẫn nhau và những khăn choàng ca rô xanh xanh đỏ đỏ. Cô bé tiếp tục mang những màu sắc rộn rịp đó. Sung sướng chảy ngọt ngào làm cô bé lim dim mắt. Đầu đầy như vàng vằng tiếng đàn du dương của anh Trường trong một buổi chiều hè nắng vàng vut tất.

Những vì sao mới đến bao giờ cũng nhút nhát e dè, chớm chớp trên nền trời xanh thẫm thật dễ thương, cánh sao mong manh yếu ớt quá. Cô bé đâm lo lắng băng quơ. Cô bé sợ sao chìm lịm đi, tội nghiệp và tuyệt vọng. Một cánh sao băng nhanh, mang theo một sự huyền bí cho cô bé. Cô bé tìm tòi nó, song cô bé ơi, làm sao tìm ra một vì sao mới đổi ngôi?

Tim cô nháy thánht thót đều đặn. Cô bé không để ý ánh đèn sáng dưới nhà. Căn phòng này vẫn tràn ngập bóng tối. Cô bé nhìn những vì sao lu mờ nhất, cô bé thương chúng, tưởng chừng chúng đau mắt. Không như cô bé, đêm nào cũng nhỏ thuốc, mắt cô đen và trong sáng, vui vẻ và tròn như mắt chim bồ câu.

Hình như có tiếng má ba gọi dưới nhà. Song cô bé không nghe thấy gì hết. Cô bé tựa đầu lên thành cửa, mắt khép lại, êm ái. Gió đến ru cô bé bằng ve vuốt dịu dàng và bài hát ca tụng biển cả triền miên. Cô bé ngủ với vẻ mơ màng, nhưng không suy tư, không nghĩ ngợi. Tóc mềm chảy xuống hai vai. Không, tuổi thơ còn đó chưa bỏ đi, vì cô bé vẫn ngủ khi chờ bữa ăn tối, vẫn ngủ khi ngắm trời sao, và trong giấc ngủ, dường như cô mơ thấy mộng đẹp.

● Báo

Tòa soạn Tuổi Hoa vừa nhận được GIAO HỮU 71 đặc san của nhóm Giao Hữu có nhiều bài rất đặc sắc. Thành thật cảm ơn nhóm Giao Hữu và xin giới thiệu với bạn đọc Tuổi Hoa.

● Thi phẩm nhận được

Ngọc Lan (1) Hải Cam (2) Kim Hoàng (1) Nguyễn thiên Phong (1) Huỳnh đồ Yến Trán Nguyễn trường Thụy (3) Phương Đà (2) Huỳnh ngọc Dân (1) Thụy Minh (1) Đỗ lệ Thương Giang (1) Trà Tim (1) Kim Giao (1) H T Lan Mây Hồng (1) Lan hát Huyền (1) Đức Quang (1) Ý Nhi (1) Lê Khánh (4) Hoàng Công Hảo (5) V Q (1) Hoa thủy Tiên (2) Phương hồng Linh (3) Song Nguyên (1) Thanh Quang (1) Mai đức Lộc (1) H M Liên (1) Trâm thị Lệ Trinh (1) Phong Hằng (1) Thanh Thảo (2) Trâm Hương (3) Nhục Mai (4) Trâm Vi (1) Phương Đà (2) Ban bột Bông (1) Nguyễn toàn Nghĩa (3) Ngọc Quyền (1) Sầu muộn (1) Hoài Ngọc (4) Hoàng Lan (2) Đoàn văn Thi (2) Vũ thị Kim Giao (1) Phong Hằng (1) Thu Lan Tuyết (3) V T Đông (2) Đơn phương Yến Vũ Bảo (1) Phong Vũ Uy Linh (1) Ban mặc Lệ Thi.

● Bài nhận được

Hồng Hoa (1) Phương (1) Nguyễn toàn Nghĩa Nghiêm Tâm Tâm (1) Nguyễn Hạnh (1) Mân Côi (1) Phùng thị Trâm Anh (1) Hoài Vỹ (1) Trần bình Lành (1) Vũ thị Kim Giao (1) Cát Lam (1) Hoài Vỹ (1) Ba Thy (1) Thụy Trang (1) Thu Lan Tuyết (3) Nguyễn quang Dũng (1) Đơn phương Yến (1) Thanh Sen (1) Dương Trung (2) Thy Nguyễn (2) Sương Thu (1) Thy Nguyễn (2) Phạm nguyên Dung (1) Trà Tim (1) Quỳnh Tuyết Mai Giao (1) Tigôn (1) Minh Kim (2) Hoàng thi Oanh (1) Dương Tung (1) Mây thiên Thanh (1) Giao thảo Thu (1) Tổ Ngọc (1) Diễm Xuân (1) Trinh thị Hoàn (1) Thương hoài Hằng (1) Nghiêm Tâm Tâm (1) Đỗ thị phương Mai (1) Trần đình Duy Huyền (1) Phạm tuyết Vân (1) Hàn lệ Thương (1) Trà Giang (1) Lê Giang (1) Linh Trâm (1) Tuế Nga (1) Đông Khánh (1) Mai trắng (1) H.H.H (1) Diệu Huệ (1) Chu thị Cẩm công Lai (1) Đặng kim Hoàng (1) Hạc Vũ (1) Đới Mải Mải Thu (1) Nguyễn Minh (1) Tình Tũ (1) Nguyễn thị Châu (1) Huỳnh ngọc Dân (1) Lệ (1) Hoàng Hoa (1) Huỳnh ngọc Thành (1) Thanh Cẩm (1) Huỳnh công Hảo (1) VQ (1) Nguyễn Chính (1) Nguyễn Như (1) Thụy Nhi (1) Hứa đại Nhân (1) Vũ thị Xuân Oanh (1) Anh Châu (1) Đình công Minh (1) Suối hồng (1)

SẼ LẦN LƯỢT PHÁT HÀNH :

- **CHIẾC LÁ THUỘC BÀI**
- **ĐỒNG TIỀN GIÀ**
- **BÊN VÍA HÈ**
- **THỬ THÁCH**
- **MÙA SƯƠNG MÙ**
- **VŨ KHÚC TUYỆT VỜI**
- **VỀ VỚI MẸ**
- **HAI TỜ DI CHÚC**

của NGUYỄN-THÁI-HẢI

của NAM-QUÂN

của NGỌC-PHƯƠNG

của HOÀNG-ĐĂNG-CẤP

của NGUYỄN-THÁI-HẢI

của HOÀNG-ĐĂNG-CẤP

của THỤY-Ý

của NAM-QUÂN

SÁCH TÁI BẢN :

- **THIÊN HƯƠNG** (Bìa mới) của HOÀNG-ĐĂNG-CẤP
- **LÂU ĐÀI THẦN TIÊN** (Bìa mới) MAI-HƯƠNG
- **MÁI NHÀ XƯA** (Bìa mới) BÍCH-THỦY
- **MÁU ĐÀO NƯỚC LÃ** (Bìa mới) MINH-QUÂN
- **LÒNG MẸ** NHẬT-LỆ-GIANG
- **PHO TƯỢNG RỒNG VÀNG** HOÀNG-ĐĂNG-CẤP